

Arrest

nr. 327 180 van 23 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 11 juli 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 juni 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DJAWA, die *loco* advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 juni 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten: (...)

alias: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het

Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en

volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

Betrokkene was niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of van een verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanningheid zonder wapens, met geweld of bedreigingen en onwettig verblijf, feiten waarvoor hij op 14.09.2023 door de correctionele rechtbank van Namen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 maanden + 1 maand. Uit het vonnis blijkt dat de politie van Namen op 28.02.2023 werd geroepen door het medisch personeel van een ambulance ten einde in te grijpen om een dronken dakloze op het Wiertzplein veilig te stellen.

Indien de controle in het begin rustig verloopt komt daar snel verandering wanneer betrokkene zijn geduld verliest en verbaal en fysisch agressief en bedreigend tekeer gaat tegenover politie-inspecteur P.F.. Eenmaal in de politiewagen verliest hij zijn evenwicht en valt hij voorover. Wanneer politie-inspecteur P.F. hem wil helpen begint hij te stampen. Bij het verlaten van het voertuig blijkt dat betrokkene uit de mond bloedt en twee tanden gedeeltelijk mist. Betrokkene weerlegt de feiten: na een avondje uit met vrienden voelt hij zich onwel en belt voor een ambulance. Eenmaal ter plaatse weigert het medisch personeel hem te helpen. Ingevolge deze weigering vraagt betrokkene de politie om hulp. Eenmaal ter plaatse begint de politie-inspecteur hem onmiddellijk te slaan en ingevolge een vuistslag verliest hij twee tanden. Er zijn geen camerabeelden beschikbaar met betrekking tot voornoemde feiten.

De feiten zijn zeer ernstig. Beklaagde kon ingevolge zijn dronkenschap zijn driften niet onder controle houden en zijn handelingen wijzen op een bijzonder sterk verminderd normbesef en antisociale persoonlijkheidskenmerken. Daden van weerspanningheid met of zonder geweld en bedreigingen tegenover de openbare macht hebben een ernstige aantasting van de persoonlijke integriteit van de ordehandhavers tot gevolg. Deze feiten wijzen op een gebrek aan respect voor de fysische en psychische integriteit van anderen in hoofde van beklagde. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 05.06.2024. Tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken op 07.06.2024 heeft betrokkene verklaard de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht niet te willen invullen op aanraden van zijn advocaat. Hij stelt het document voor te leggen aan deze laatste op maandag 10.06.2024, desgevallend in te vullen en over te maken aan de griffie. Dit is op heden niet gebeurd. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. De administratie weet dus niet of betrokkene gezondheidsproblemen heeft die hem zouden beletten te reizen, of hij een terugkeer naar zijn land van oorsprong vreest, of hij in België een vaste relatie heeft, minderjarige kinderen en/of andere familieleden. Wat zijn gezondheidstoestand betreft heeft betrokkene aan de terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken op 07.06.2024 gezegd dat hij ingevolge het ondergaan politiegeweld (in het vonnis van 14.09.2023 is er sprake van een feit, betrokkene spreekt van twee feiten) nog steeds fysische en cognitieve problemen heeft. Betrokkene staft zijn verklaringen echter niet aan de hand van medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. De documenten die zijn advocaat zou binnenbrengen op maandag 10.06.2024 werden tot nu niet binnengebracht bij de strafinstelling. Bovendien brengt betrokkene geen enkel bewijs dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn terug te keren naar zijn land van oorsprong ten einde er de nodige medische zorgen te krijgen en/of er te wachten op de afhandeling van de hele medische procedure in België gezien betrokkene geen recht heeft op verblijf op het grondgebied. In tegendeel.

Betrokkene weigert terug te keren naar Tunesië daar hij eerst de afwikkeling van de twee geweldsplegingen jegens hem in België wil afwachten. Daarnaast wil hij ook eerst de nodige medische verzorging krijgen die de Belgische Staat (de politie) hem verschuldigd is. Deze argumenten behoren echter tot de privésfeer. Een schending van de artikelen 3 & 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden is dus niet aannemelijk.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Aan de

terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken heeft betrokkene op 07.06.2024 verklaard dat hij na zijn passage in Oostenrijk in 2019, onmiddellijk naar België is teruggekeerd. Hij zou sindsdien in tal van grootsteden hebben verbleven, onderhouden door zijn familie, en steeds in illegaal verblijf. Inderdaad, uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 28.11.2021.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanning zonder wapens, met geweld of bedreigingen en onwettig verblijf, feiten waarvoor hij op 14.09.2023 door de correctionele rechtbank van Namen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 maanden + 1 maand. Uit het vonnis blijkt dat de politie van Namen op 28.02.2023 werd geroepen door het medisch personeel van een ambulance ten einde in te grijpen om een dronken dakloze op het Wiertzplein veilig te stellen.

Indien de controle in het begin rustig verloopt komt daar snel verandering wanneer betrokkene zijn geduld verliest en verbaal en fysisch agressief en bedreigend tekeer gaat tegenover politie-inspecteur P.F.. Eenmaal in de politiewagen verliest hij zijn evenwicht en valt hij voorover. Wanneer politie-inspecteur P.F. hem wil helpen begint hij te stampen. Bij het verlaten van het voertuig blijkt dat betrokkene uit de mond bloedt en twee tanden gedeeltelijk mist. Betrokkene weerlegt de feiten: na een avondje uit met vrienden voelt hij zich onwel en belt voor een ambulance. Eenmaal ter plaatse weigert het medisch personeel hem te helpen. Ingevolge deze weigering vraagt betrokkene de politie om hulp. Eenmaal ter plaatse begint de politie-inspecteur hem onmiddellijk te slaan en ingevolge een vuistslag verliest hij twee tanden. Er zijn geen camerabeelden beschikbaar met betrekking tot voornoemde feiten.

De feiten zijn zeer ernstig. Beklaagde kon ingevolge zijn dronkenschap zijn driften niet onder controle houden en zijn handelingen wijzen op een bijzonder sterk verminderd normbesef en antisociale persoonlijkheidskenmerken. Daden van weerspanning met of zonder geweld en bedreigingen tegenover de openbare macht hebben een ernstige aantasting van de persoonlijke integriteit van de ordehandhavers tot gevolg. Deze feiten wijzen op een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen in hoofde van beklagde. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid."

1.2. Op 11 juni 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten: (...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 11.06.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 05.06.2024. Tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken op 07.06.2024 heeft betrokkene verklaard de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht niet te willen invullen op aanraden van zijn advocaat. Hij stelt het document voor te leggen aan deze laatste op maandag 10.06.2024, desgevallend in te vullen en over te maken aan de griffie. Dit is op heden niet gebeurd. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. De administratie weet dus niet of betrokkene gezondheidsproblemen heeft die hem zouden beletten te reizen, of hij een terugkeer naar zijn land van oorsprong vreest, of hij in België een vaste relatie heeft, minderjarige kinderen en/of andere familieleden. Wat zijn gezondheidstoestand betreft heeft betrokkene aan de terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken op 07.06.2024 gezegd dat hij ingevolge het ondergaan politiegeweld (in het vonnis van 14.09.2023 is er sprake van een feit, betrokkene spreekt van twee feiten) nog steeds fysieke en cognitieve problemen heeft. Betrokkene staft zijn verklaringen echter niet aan de hand van medische attesten en, bij

gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. De documenten die zijn advocate zou binnenbrengen op maandag 10.06.2024 werden tot nu niet binnengebracht bij de strafinstelling. Bovendien brengt betrokkene geen enkel bewijs dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn terug te keren naar zijn land van oorsprong ten einde er de nodige medische zorgen te krijgen en/of er te wachten op de afhandeling van de hele medische procedure in België gezien betrokkene geen recht heeft op verblijf op het grondgebied. In tegendeel. Betrokkene weigert terug te keren naar Tunesië daar hij eerst de afwikkeling van de twee geweldsplegingen jegens hem in België wil afwachten. Daarnaast wil hij ook eerst de nodige medische verzorging krijgen die de Belgische Staat (de politie) hem verschuldigd is. Deze argumenten behoren echter tot de privésfeer. Een schending van de artikelen 3 & 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden is dus niet aannemelijk. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan weerspannigheid zonder wapens, met geweld of bedreigingen en onwettig verblijf, feiten waarvoor hij op 14.09.2023 door de correctionele rechtbank van Namen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 maanden + 1 maand. Uit het vonnis blijkt dat de politie van Namen op 28.02.2023 werd geroepen door het medisch personeel van een ambulance ten einde in te grijpen om een dronken dakloze op het Wiertzplein veilig te stellen.

Indien de controle in het begin rustig verloopt komt daar snel verandering wanneer betrokkene zijn geduld verliest en verbaal en fysisch agressief en bedreigend tekeer gaat tegenover politie-inspecteur P.F.. Eenmaal in de politiewagen verliest hij zijn evenwicht en valt hij voorover. Wanneer politie-inspecteur P.F. hem wil helpen begint hij te stampen. Bij het verlaten van het voertuig blijkt dat betrokkene uit de mond bloedt en twee tanden gedeeltelijk mist. Betrokkene weerlegt de feiten: na een avondje uit met vrienden voelt hij zich onwel en belt voor een ambulance. Eenmaal ter plaatse weigert het medisch personeel hem te helpen. Ingevolge deze weigering vraagt betrokkene de politie om hulp. Eenmaal ter plaatse begint de politie-inspecteur hem onmiddellijk te slaan en ingevolge een vuistslag verliest hij twee tanden. Er zijn geen camerabeelden beschikbaar met betrekking tot voornoemde feiten.

De feiten zijn zeer ernstig. Beklaagde kon ingevolge zijn dronkenschap zijn driften niet onder controle houden en zijn handelingen wijzen op een bijzonder sterk verminderd normbesef en antisociale persoonlijkheidskenmerken. Daden van weerspannigheid met of zonder geweld en bedreigingen tegenover de openbare macht hebben een ernstige aantasting van de persoonlijke integriteit van de ordehandhavers tot gevolg. Deze feiten wijzen op een gebrek aan respect voor de fysische en psychische integriteit van anderen in hoofde van beklagde. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur "*audi alteram partem*", van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de materiële motiveringsplicht, van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het vermoeden van onschuld, van artikel 1 van de richtlijn 2012/29/EU van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2012 tot vaststelling van minimumnormen voor de rechten, de ondersteuning en de bescherming van slachtoffers van strafbare feiten, en ter vervanging van Kaderbesluit 2001/220/JBZ (hierna: de richtlijn 2012/29/EU).

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14, §3, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar eerste en tweede middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing werd genomen zonder dat verzoeker effectief gehoord werd, terwijl de beslissing duidelijk verzoeker benadeelt en verzoeker elementen had kunnen aanbrengen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Omwille van het niet effectief horen van verzoeker, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken niet de feiten verzameld die nodig zijn om zorgvuldig en geïnformeerd een beslissing te nemen.

Integendeel, werd de beslissing gebaseerd op onvolledige feitenvinding, waardoor er niet of minstens niet voldoende rekening werd gehouden met de rechten van verzoeker, alsook met zijn medische en psychologische problemen.

Tenslotte werd niet voldoende onderzocht welke waarde het verstekvonnis van verzoeker had, en welk gevolg hij hieraan gegeven heeft, zodat het vermoeden van onschuld werd geschonden en geen rekening werd gehouden met de hangende procedures, waarin verzoeker zich moet verdedigen voor de rechtbank, maar ook waarin hij zijn rechten als slachtoffer moet doen gelden.

1. Verzoeker werd niet effectief gehoord

Uit de bestreden beslissingen blijkt "Tijdens een gesprek met een terugkeerbegleider van Dienst Vreemdelingenzaken op 07.06.2024 heeft betrokkene verklaard de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht niet te willen invullen op aanraden van zijn advocate. Hij stelt het document voor te leggen aan deze laatste op maandag 10.06.2024, desgevallend in te vullen en over te maken aan de griffie. Dit is op heden niet gebeurd. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. De administratie weet dus niet of betrokkene gezondheidsproblemen heeft die hem zouden beletten te reizen, of hij een terugkeer naar zijn land van oorsprong vreest, of hij in België een vaste relatie heeft, minderjarige kinderen en/of andere familieleden."

Verzoeker werd onterecht in de gevangenis opgesloten. Hij begreep niet waarom. Hij begreep ook niet wat hem gevraagd werd tijdens het onderhoud met de terugkeerbegeleider.

Verzoeker was in paniek en heeft niets kunnen verklaren. Verzoeker heeft wel verklaard een advocate te hebben en die te willen contacteren. Er werd echter niets ondernomen om dit te faciliteren.

Verzoeker heeft uiteindelijk zijn advocate gebeld, maar kon zelfs niet vertellen waar hij was of waarom. Hij werd dezelfde dag nog vrijgelaten, met de bestreden beslissingen.

Dit is geen effectieve uitoefening van het hoorrecht.

Er werd verzoeker geen enkele kans gegeven de nuttige elementen naar voor te brengen en deze met stukken te staven. Verzoeker begreep niet wat er aan de hand was. Hoe zou hij dit bovendien moeten organiseren vanuit de gevangenis?

Enkel als verzoeker de mogelijkheid gegeven was om te begrijpen wat er van hem werd verwacht en hem de mogelijkheid werd gegeven de nodige stavingsstukken bij te brengen, zou hij effectief zijn gehoord geweest.

De eerste bestreden beslissing is gebaseerd op een risico voor de openbare orde in België, hoewel verzoeker de feiten in essentie en formeel betwist en er heel wat elementen zijn die de wenkbouwen doen fronsen en verzoeker bovendien beroep aantekende tegen het verstekvonnis van de correctionele rechtbank van Namen.

2. Verplichting om verzoeker correct te horen

Een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod zijn beslissingen die genomen worden in toepassing van de Richtlijn 2008/1 1 5/EG (hierna terugkeerrichtlijn). Het Europees recht is dus van toepassing, met name artikel 41, §2 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie, dat bepaalt: (...)

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht van toepassing in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden en kent het een algemene toepassing (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het kerncriterium is dus of de beslissing die de betrokkene nadelig beïnvloedt anders zou zijn geweest indien de betrokkene had kunnen worden gehoord.

De Raad van State heeft ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur "audi alteram partem" erkend, dat de administratieve overheid verplicht om een rechtzoekende effectief te horen alvorens een beslissing te nemen die hem aanbelangt.

Verzoeker verwijst naar een arrest van Uw Raad dd.05.09.2014 waarin de principes van het hoorrecht en hun toepassing duidelijk werd uiteengezet:

"De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/1 15/EG, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden, bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, In casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 1D September 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-30).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 September 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a.,ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierecht dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/1 15/EG en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als de omzetting van artikel 6 van richtlijn 2008/1 16/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst erop, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 September 2013, 0383/13 PPU, M.G. e.o., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1080, Frankrijk/Commissie, C 301/67, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 Oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/08, Jurispr. Wx. 18237, punt 101; 1 oktober 2006, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Siorck/BHIM, C 66/1 1 P, punt 80). Hieruit volgt dat In casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 September 2013, 0383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39),

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 September 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.o., ro. 4)

De verwerende partij stelt dan wel dat dergelijke elementen niet worden aangevoerd maar kan hierin niet worden bijgetreden; verzoeker meent dat hij elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, daar hij deel uitmaakt van een gezin waar hij een belangrijke rol vervult en dat afhankelijk is van hem. Dit argument kan worden befrekken op een mogelijke schending van artikel 8 van het evrm zodat het in de huidige stand van het geding op het eerste gezicht aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door de verzoeker aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben."

3. Elementen die verzoeker had willen invoeren die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden Verzoeker had verschillende elementen willen invoeren die mogelijks tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Er is in dit geval inderdaad geen gebonden bevoegdheid van de verwerende partij.

Strafrechtelijke elementen

De bestreden beslissing is gebaseerd op het verstekvonnis van de correctionele rechtbank van Namen, waarbij verzoeker werd veroordeeld omwille van weerspannigheid.

Op het moment van het gesprek met de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken, had verzoeker nog geen kennis genomen van dit vonnis.

Hij kon hierover dan ook niets nuttigs verklaren.

Intussen heeft de advocate van verzoeker het verstekvonnis opgevraagd bij de correctionele rechtbank van Namen en er beroep tegen aangetekend.

Verzoeker heeft zich immers helemaal niet schuldig gemaakt aan weerspanningheid.

Verzoeker was juist slachtoffer van politiegeweld. De politie sloeg hem al zijn voortanden uit, waarbij hij ook een schedelfractuur opliep.

In de bestreden beslissing staat hierover: "Eenmaal in de politiewagen verliest hij zijn evenwicht en valt hij voorover.

Dit is totaal ongeloofwaardig.

RvV 126 219, 25 juni 2014

De politie moet arrestanten vastmaken met een veiligheidsgordel. Ook is het onmogelijk om al de voortanden te verliezen en een schedelfractuur te hebben na een val in een wagen.

In de bestreden beslissing staat dat verzoeker een politieagent gestampt zou hebben. Het is totaal ongeloofwaardig om in dat geval enkel voor weerspanningheid en niet voor slagen en verwondingen veroordeeld te worden, zeker nu het bij verstek was.

Een verstekprocedure is een eenzijdige procedure. De procedure is enkel gebaseerd op de verklaringen van de politieagenten, die zich zelfs geen burgerlijke partij hebben gesteld.

De politie liegt om zich in te dekken en om op voorhand de klager van politiegeweld te discrediteren.

Dit is een wel vaker gebruikte strategie.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft deze strategie vastgesteld, in verschillende zaken van politiegeweld waarbij de politie het slachtoffer onterecht gaat vervolgen voor weerspanningheid.

In België hebben talrijke bronnen, waaronder het Comité P, het orgaan dat verantwoordelijk is voor het toezicht op het politieoptreden, het verband kunnen vaststellen tussen het opstellen van PV's wegens weerspanningheid en politiegeweld.

Ook hier gebeurde dit.

Weerspanningheid leent zich zeer goed voor deze strategie van de politie om het slachtoffer van politiegeweld te discrediteren, omdat het een misdrijf tegen een politieagent is. Op grond van een simpele verklaring van een politieagent, kan een slachtoffer van politieagent vervolgd worden. Weerspanningheid wordt eenvoudigweg gedefinieerd als "geweld met verzet...", en is daarom nauwelijks geobjectiveerd.

De vervolging van politieagenten is dan weer een heel erg traag proces, dat door de politie zelf wordt uitgevoerd, zodat het slachtoffer eerst zal veroordeeld worden en pas veel later de schuld van de politieagenten wordt onderzocht.

In verschillende zaken werden valse rapporten van weerspanningheid ontdekt, om gewelddadig of ongepast gedrag van politieagenten in te dekken.

Verzoeker verwijst naar de Amicus Curiae van de Ligue des Droits de l'Homme in de zaak Bouttafala tegen België, waarbij België werd veroordeeld omwille van politiegeweld. Hierin stelt de mensenrechtenliga in eerste instantie dat slachtoffers van politiegeweld het erg moeilijk hebben om hun rechten te doen gelden. Voor politieagenten geldt een waar strafrechtelijk gunstregime en in de meeste gevallen zal het onderzoek, dat het parket jarenlang laat aanslepen, nooit tot vervolgingen leiden, zelfs niet in ernstige gevallen. De Liga heeft het over een quasi-straffeloosheid voor politiegeweld in België.

De Ligue wijdt een gans hoofdstuk aan "III. Le lien indissociable entre la violence policière et les accusations de rébellion" of vertaald "Het onlosmakelijke verband tussen politiegeweld en beschuldigingen van weerspanningheid". De mensenrechtenorganisatie ziet dus een onlosmakelijk verband tussen beschuldigingen van weerspanningheid en politiegeweld. Dit nauwe verband werd ook erkend door zowel het VN-Mensenrechtencomité als het VN-Comité tegen foltering, die aanbevelen dat één enkel gerechtelijk orgaan het politiegeweld én de weerspanningheid tegelijk behandelt. Deze vereiste wordt in België ook geformuleerd door de Délégué général aux droits de l'enfant.

Een Franse antropoloog beschreef de instrumentalisatie van vervolging voor weerspanningheid in zijn studie:

« lorsque les brutalités des policiers en venaient, malgré ces obstacles rédhibitoires, à faire l'objet d'une plainte ou d'une mention dans un procès-verbal, ou bien, plus souvent, lorsque les forces de l'ordre pouvaient raisonnablement prévoir qu'il en serait ainsi - car en la matière l'anticipation était fondamentale - la riposte la plus efficace était l'accusation d'outrage ou de rébellion contre personne dépositaire de l'autorité publique. Dans ces cas, les fonctionnaires passaient d'auteurs à victimes de violences. Les éventuelles traces laissées sur les corps des individus interpellés et souvent certifiées par le médecin n'étaient plus alors que les marques de l'action légitime d'un policier se défendant en même temps qu'il tentait de contrôler et d'arrêter le contrevenant »

In België tonen talrijke bronnen aan dat mensen die klagen over politiegeweld in een aanzienlijk aantal gevallen zelf het voorwerp zijn van beschuldigingen of vervolgingen wegens weerspanningheid.

In 2007 merkte het Permanent Comité van Toezicht op de Politie (Comité P) op:

"Incidenten [van onrechtmatig gebruik van geweld] resulteren meestal in beschuldigingen van weerspanningheid die erop gericht zijn het gebruikte geweld te rechtvaardigen. Wanneer de hiërarchie en de afdelingen of personen die belast zijn met de interne controlefunctie hier zichtbaar tevreden over zijn, zal

deze mentaliteit waarschijnlijk een invloed hebben op de houding van politieagenten die zich inspannen om correct te handelen"

De Amicus Curiae van de Ligue des Droits Humains verwijst naar een evaluatierapport van 2016 van UNIA, dat het bijna systematische verband dat in België bestaat tussen politiegeweld en de vervolging van slachtoffers wegens weerspanning bevestigt. Vele andere bronnen en voorbeelden, rechtspraak en verslagen van organisaties worden aangehaald.

Het systematisch neerleggen van een klacht voor weerspanning tegen een slachtoffer van politiegeweld is daarmee bewezen.

Dat is exact wat er in casu is gebeurd.

Meer nog, het tweede politiegeweld is er wellicht gekomen omdat de agenten hebben gezien dat verzoeker al klacht had neergelegd tegen hun collega agenten in Brussel.

Het gaat dus bovendien om een represaille.

Aangezien verzoeker een man zonder papieren is, is hij een gemakkelijk slachtoffer. Wie zal hem geloven of verdedigen?

Verzoeker werd gearresteerd, niet wetende dat er een verstekvonnis werd genomen tegen hem. Dit is merkwaardig, nu verzoeker gekend is bij het parket als slachtoffer in twee dossiers van politiegeweld, en hierin bijgestaan wordt door zijn advocate.

Toch werd hem niet de mogelijkheid gegeven om zich te verdedigen, maar werd een verstekvonnis genomen dat enkel en alleen op de verklaringen van de politieagenten, die de tanden van verzoeker uitgeslagen hadden, was gebaseerd.

Ook is de straf opvallend laag. Er wordt aan verzoeker een straf gegeven, die niet uitvoerbaar is. Immers worden zulke straffen niet uitgevoerd. Gelet op de aangevoerde ernst van de feiten, is dat minstens bizar te noemen. Het is dan ook waarschijnlijk dat ook de strafrechter weet dat dit allemaal verzonnen is. Maar bij gebrek aan verdediging van verzoeker, moest er wel een veroordeling komen.

Verzoeker vermoed dat de politieagenten hebben gezien dat hij een klacht heeft ingediend tegen hun collega's en hem daarom op de slagen hebben getraakteerd. Verzoeker had op dat moment een niercrisis.

Verzoeker tekende dan ook beroep aan tegen dit vonnis.

Verzoeker heeft een malaise gedaan in Namen. Hij was niet dronken maar had een niercrisis. Achteraf werden operatief nierstenen verwijderd bij verzoeker.

Er is geen enkele sprake van schending van de openbare orde.

Verzoeker verbleef totaal ten onrechte in de gevangenis.

De bestreden beslissing schendt het vermoeden van onschuld, zeker gelet op de hierboven geschetste context.

Verwerende partij heeft niet alleen verzoeker niet effectief gehoord. Bovendien werd er niet voldoende feitenvinding gedaan door de Dienst Vreemdelingszaken, waardoor onterecht werd gesteld dat verzoeker een gevaar zou betekenen voor de openbare orde. Dit is een schending van de motiveringsverplichting, maar ook van het vermoeden van onschuld.

3.1. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de twee klachten omwille van ernstig politiegeweld ten opzichte van verzoeker

Verzoeker werd slachtoffer van zeer ernstig politiegeweld.

Verzoeker werd slachtoffer van ernstig politiegeweld in 2021 en opnieuw in 2023. Sindsdien heeft hij zware medische problemen.

Tijdens de eerste gratis aanval van de politie, waarvoor verzoeker klacht neerlegde, werd hij zwaar geslagen op zijn hoofd, en werd zijn arm gebroken. Hij had verder blauwe plekken op het ganse lichaam en leed aan geheugenverlies na de feiten.

Verzoeker werd door de politie op de stoep voor de spoedafdeling van het Sint Jansziekenhuis in Brussel afgezet (waarna de politiewagen snel wegreed), waar hij verzorging kreeg.

Tot op vandaag is verzoeker getraumatiseerd, heeft hoofdpijnen en concentratieproblemen. Hij durft zich niet op straat begeven en slaapt slecht.

Verzoeker kwam naar België omdat hij hoopte hier werk te vinden en zo papieren te kunnen krijgen. Omwille van de agressie waar hij slachtoffer van werd, is alles echter moeilijk geworden en is het onmogelijk om de verblijfsprocedures te begrijpen.

Verzoeker is angstig en depressief. Hij wenst dat gerechtigheid geschied en wil in België blijven om het gerechtelijk onderzoek af te wachten. Dit is allicht nodig, zodat de versie van verzoeker ten volle kan onderzocht worden.

In februari 2023 werd verzoeker opnieuw slachtoffer van politiegeweld. Verschillende politieagenten hebben verzoeker slagen toegediend, waardoor zijn vier voortanden gebroken zijn, hij een schedelfractuur heeft en nierproblemen.

Hij werd al geopereerd aan de tanden en nieren sindsdien. Hij is op dit moment aan het revalideren.

Verzoeker voegt de vele medische attesten toe, als gevolg van de agressie vanwege de politie.

Verzoeker werd slachtoffer van twee ernstige misdrijven tegen zijn persoon. Hij wordt geregeld opgeroepen door de politie om hen op de hoogte te houden van de medische problemen die hij aan deze feiten overhoudt, om personen te herkennen en om te antwoorden op vragen, die lopende het onderzoek gerezen zijn.

De eerste feiten vonden plaats op 3 juli 2021.

Er had een voetbalmatch plaatsgevonden en hierna waren kleine schermutselingen ontstaan in het centrum van Brussel.

Verzoeker, die daar niets mee te maken had, liep op de Anspachlaan in Brussel, waar hij plots langs achter werd aangevallen door politieagenten. Ze sloegen hem op zijn hoofd, rug, been en arm. Hij werd meegenomen naar het commissariaat, in bewusteloze toestand. Bij ontwaken was hij in paniek en verward. Hij was opgesloten in een politiecel. Uiteindelijk werd hij door andere politieagenten op de stoep voor de spoeddienst van het Sint Jansziekenhuis te Brussel gedropt.

De pols van verzoeker was gebroken en werd onmiddellijk geopereerd. Hij had verwondingen aan het aangezicht en op de romp.

Verzoeker werd aan het linkerbeen geopereerd als gevolg van de slagen door de politie. Hij heeft nog steeds last van geheugenverlies en PTSS.

Het tweede feit vond plaats op 28 februari 2023. Verzoeker is dan in Namen en krijgt op straat een niercrisis. Hij blijkt achteraf nierstenen te hebben en werd hiervoor geopereerd.

Verzoeker belt een ambulance, maar deze weigert verzoeker mee te nemen, aangezien hij geen papieren heeft. Verzoeker heeft wel een attest dringende medische hulp, maar krijgt de situatie niet aan de ambulanciers uitgelegd.

Verzoeker belt vervolgens de politie. De politie arriveert en neemt de papieren van verzoeker door. Daartussen zit de klacht tegen de politie in het kader van het eerste geweldsfeit. De agenten veranderen van houding, sturen de ambulance weg en slagen verzoeker in elkaar.

Verzoeker weet niet wat doen en belt de politie, die vervolgens verzoeker een zeer stevige rammeling geeft, met het verlies van vier voortanden en een schedelfractuur als gevolg.

Verzoeker wenst mee te werken aan het onderzoek en wil dat de daders gestraft worden, en dat zijn schade vergoed wordt. Dit kan maar als verzoeker in België blijft.

Verzoeker verwijst naar de EU Richtlijn over slachtofferbescherming.

Deze Richtlijn bepaalt in haar 9de overweging:

"Slachtoffers van strafbare feiten moeten worden beschermd tegen secundaire en herhaalde victimisatie, tegen intimidatie en tegen vergelding, passende ondersteuning krijgen om hun herstel te bevorderen en voldoende toegang tot de rechter krijgen."

En ook:

"De lidstaten moeten de nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat de in deze richtlijn opgenomen rechten niet afhangen van de verblijfsstatus van het slachtoffer op hun grondgebied of van diens burgerschap of nationaliteit."

En in overweging 34:

"Gerechtigheid kan niet daadwerkelijk worden bereikt als het slachtoffer niet de kans krijgt om de omstandigheden van het strafbare feit uit te leggen en bewijzen aan te voeren op een manier die voor de bevoegde autoriteiten begrijpelijk is. Voorts is het belangrijk ervoor te zorgen dat het slachtoffer op een respectvolle manier wordt behandeld en hem in staat te stellen toegang te hebben tot zijn rechten. Daarom moet hij tijdens ondervragingen en om hem in staat te stellen actief aan de terechtzitting deel te nemen, kosteloos door een folk worden bijgestaan, overeenkomstig de rol van het slachtoffer in het toepasselijke strafrechtstelsel."

In haar 1ste artikel vraagt de Richtlijn dat de lidstaten de rechten van slachtoffers "op niet- discriminerende wijze toegepast, mede wat hun verblijfsstatus betreft. "

Verzoeker dient dus dezelfde rechten te hebben als iemand die wel een verblijfsstatus heeft. Dit wil zeggen dat hij bij het onderzoek en rechtszaak aanwezig moet kunnen zijn.

De bestreden beslissing is in strijd met deze bepaling.

Zonder verblijfsrecht is verzoeker zeer kwetsbaar voor dubbele victimisatie. Dit is wat er gebeurde bij de tweede geweldsfeiten. Verzoeker vroeg zelf hulp aan de politie, omdat hij een niercrisis had. De politie keek in zijn rugzak en zag het PV van klachtneerlegging tegen een collega. Vervolgens werd verzoeker zeer hardhandig aangepakt...

Verzoeker is allicht ten zeerste getraumatiseerd door deze gebeurtenis.

Mocht verzoeker effectief gehoord zijn, had hij deze feiten kunnen toelichten. Verzoeker werd echter niet effectief gehoord.

De bestreden beslissing houdt geen, minstens niet voldoende rekening met de status van verzoeker als slachtoffer en met de medische en psychologische problemen die verzoeker als gevolg daarvan heeft. De bestreden beslissing schendt dan ook de bepalingen van de Slachtofferrichtlijn, die niet omgezet werd in het Belgisch recht en daarom direct toepasbaar zijn.

3.2. De bestreden beslissing houdt niet voldoende rekening met de medische en psychologische problemen van verzoeker

Omwille van de mishandelingen door de Belgische staat, heeft verzoeker nu nood aan psychologische en medische verzorging.

Verzoeker is in behandeling bij een psychologe.

Hij onderging reeds drie operaties als gevolg van de slagen en verwondingen en heeft nog steeds medische zorgen nodig.

Verzoeker zal wellicht nog lange tijd last hebben van de slagen en verwondingen, zowel psychisch als fysiek. Omwille van de problemen, is het voor verzoeker niet mogelijk om (zwaar) werk te verrichten. Hij zal om deze reden in het land van herkomst de noodzakelijke medische kosten niet kunnen betalen.

De Belgische politie zorgde ervoor dat verzoeker arbeidsongeschikt is en verzorging nodig heeft. In het land van herkomst kan hij dus niet werken om deze verzorging te kunnen betalen.

Het zou ook oneerlijk zijn om verzoeker te laten betalen voor de medische kosten veroorzaakt door de Belgische staat.

Verzoeker heeft deze elementen kort verleid, maar er werd hem niet de mogelijkheid gegeven om bewijzen bij te brengen. Nochtans beschikt verzoeker over deze bewijzen. Verzoeker bevond zich in de gevangenis. Hoe had hij deze bewijzen moeten bijbrengen.

Verzoeker herhaalt nogmaals dat hij niet begrepen heeft wat de bedoeling was van het onderhoud met de Dienst Vreemdelingenzaken in de gevangenis. Hij was in paniek en in de war. Dit blijkt ook uit hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken heeft neergeschreven over het onderhoud.

Verzoeker voegt in bijlage de stukken die aantonen dat verzoeker ernstige medische en psychische problemen heeft.

3.4. Met betrekking tot de beroepsprocedure in zijn strafzaak

Zoals reeds aangevoerd betwist verzoeker ten stelligste zich schuldig te hebben gemaakt aan weerspanningheid.

Integendeel, verzoeker werd slachtoffer van zeer ernstig politiegeweld.

Verzoeker tekende beroep aan tegen het vonnis van de correctionele rechtbank van Namen van 14 September 2023.

Het is uiteraard van belang dat verzoeker zich kan verdedigen in deze zaak, waarin zijn verdediging diametraal ingaat tegen de beweringen van de politie.

Verwerende partij is op de hoogte van de fundamentele betwisting van verzoeker van dit vonnis.

De bestreden beslissing vormt dan ook een schending van artikel 6 EVRM.

Artikel 6 EVRM lid 1 voorziet immers dat: (...)

Indien verzoeker het grondgebied verlaat, zal hij immers niet kunnen deelnemen aan het lopend strafrechtelijk onderzoek, het strafrechtelijk proces en de burgerlijke kwesties ten gevolge hiervan.

Verzoeker verwijst naar de bestaande rechtspraak omtrent gelijkaardige gevallen.

Zo stelde het Hof van Beroep van Luik in een arrest van 27.10.2017 dat de uitzetting van een persoon die getuige is een strafrechtelijk onderzoek dat nog lopende is, in strijd zou zijn met de principes van het recht op eerlijk proces.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft zich over de invloed van een lopend strafrechtelijk onderzoek uitgesproken. Zo vernietigde de Raad in een arrest dd. 17.12.2009 de beslissing van de dienst vreemdelingenzaken aangaande een 9bis aanvraag omdat er geen rekening werd gehouden met de eerbiediging van het gezinsleven in het kader van een lopend onderzoek:

« met name het feit dat de echtgenoot van verzoekster een straf uitzit in de gevangenis te Brugge en dat in het kader van het bewaren van de gezinseenheid het voor verzoekster volstrekt onmogelijk is om de aanvraag in haar thuisland Marokko in te dienen. »

Verzoeker verloor zijn psychische en fysieke gezondheid als gevolg van politiegeweld in België en werd ten onrechte veroordeeld na een valse klacht van de ouders.

Het is evident duidelijk dat hij er elk belang bij heeft om in België te blijven om de agressors te vervolgen en zichzelf te verdedigen.

Het is dan ook manifest disproportioneel zijn om van verzoeker te eisen terug te keren naar Tunesië.

Al deze elementen hadden kunnen aantonen dat verzoeker geen dreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt en bijgevolg tot een andere beslissing moeten leiden. Deze elementen tonen bovendien aan dat verzoeker in België moet blijven om zijn rechten als slachtoffer te kunnen uitoefenen en bovendien om zich nuttig te kunnen verdedigen in zijn beroepsprocedure tegen het verstekvonnis dat hem geheel ten onrechte veroordeelt wegens weerspanningheid.

Conclusie

Het is bijgevolg aangetoond dat verzoeker niet effectief in de mogelijkheid gesteld werd elementen naar voor te brengen omtrent de strafzaak, zijn medische en psychologische problemen en de behandelingen hiervoor. Het is ook duidelijk dat deze elementen tot andere beslissingen hadden kunnen leiden, zowel wat het bevel om het grondgebied te verlaten als wat het inreisverbod betreft.

De hoorrecht en het beginsel audi alteram partem werden dus geschonden door beide bestreden beslissingen.

De hierboven aangehaalde elementen tonen aan dat niet alleen het recht om effectief gehoord te worden werd geschonden, maar ook de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en de slachtofferrichtlijn."

en:

"De eerste bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 74/14, §3, 1° van de wet.

Er zou een risico op onderduiken zijn.

Echter dit risico is er zeker niet.

Artikel 74/1 4 §3 voorziet in de uitzonderingen op het beginsel dat er een termijn wordt gegeven om het bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze uitzonderingen dienen restrictief geïnterpreteerd te worden. Men dient het ganse parcours van de vreemdeling in ogenschouw te nemen.

De eerste uitzondering opgenomen in artikel 74/14 §3 (dus 1°) is een omzetting van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn, die voorziet dat: (...)

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat er sprake zou zijn van onderduikgevaar.

Nochtans is verzoeker al jarenlang in contact met de politie over zijn dossiers politiegeweld. Hij is bereikbaar en komt op verhoren zonder probleem. Verzoeker heeft er geen belang bij onder te duiken. Het is zo al moeilijk genoeg om deze procedures te voeren. Als hij zou verdwijnen, verdwijnen ze in de onderste schuif van het openbaar ministerie.

Verzoeker werkt dus weldegelijk mee met de overheden. Er is geen enkele reden om te denken dat hij zou onderduiken.

Het is manifest onredelijk van verwerende partij, en in strijd met de definitie van een risico op onderduiken, om verzoekster op die basis geen termijn toe te kennen het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij heeft de motiveringsplicht geschonden door niet te motiveren waarom er geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend ondanks de haar gekende feiten, eigen aan de zaak, en door niet te motiveren waarom verzoeker niet aan preventieve maatregelen in de zin van artikel 74/14, §2 Vw. onderworpen werd.

Het risico op onderduiken dient immers conform het proportionaliteitsbeginsel beoordeeld te worden en rekening houdende met alle elementen eigen aan het geval, zoals het feit dat verzoeker slachtoffer is van ernstig politiegeweld, en hiervoor twee strafprocedures lopend heeft, waarin hij nauw samenwerkt met de Dienst Intern Toezicht van de politie. Verwerende partij heeft dit niet gedaan en het proportionaliteitsbeginsel evenals het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Verwerende partij is verplicht om rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van verzoekende partij.

De bestreden beslissing is dus niet correct gemotiveerd omtrent het risico op onderduiking.

Tweede onderdeel

De eerste bestreden beslissing is eveneens gebaseerd op artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet. Men stelt dat verzoeker een bedreiging zou zijn voor de openbare orde.

Ook deze bepaling dient restrictief geïnterpreteerd te worden.

Verzoeker verwijst naar het arrest *Z. Zh. t. Nederland*", waarin het Hof van Justitie motiveert wat onder bedreiging voor de openbare orde moet worden verstaan, zodat geen termijn voor vertrek dient te worden gegeven:

"48 Daaruit volgt dat de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde of te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, maar dat die eisen in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren, restrictief moeten worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie (zie naar analogie arrest *Gaydarov*, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 32 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

49 Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest *Mahdi*, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest *El Dridi*, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).

50 Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde no te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene .praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, goot die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115.

51 Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk,

wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt. Het feit dat een strafrechtelijke veroordeling niet onherroepelijk is geworden staat er dus niet aan in de weg dat een lidstaat zich op de uitzondering bedoeld in artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/1 15 kan beroepen. Zoals de advocaat- generaal in punt 65 van haar conclusie heeft opgemerkt, is in de bewoordingen van deze richtlijn voor een voorwaarde van onherroepelijkheid immers geen steun te vinden en zou die voorwaarde indruisen tegen het doel van artikel 7 van die richtlijn, te weten dat er een specifieke termijn voor vrijwillig vertrek wordt vastgesteld, aangezien die termijn in veel gevallen zou dreigen te worden overschreden als gevolg van de duur van de nationale gerechtelijke procedures.

52 Voorts kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115, door, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip „openbare orde” of te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaat dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn.

53 Bijgevolg staat het in casu aan de verwijzende rechter om na te gaan of, zoals lijkt voort te vloeien uit de stukken waarover het Hof beschikt, de beoordelingen van de Staatssecretaris in de gevallen van Zh. en O., dat zij elk een gevaar voor de openbare orde van Nederland zouden vormen, zijn gebaseerd, in het geval van Zh., op de enkele grond dat hij was veroordeeld voor het plegen van een naar Nederlands recht als misdrijf strafbaar gesteld feit, en, in het geval van O., op de enkele grond dat hij ervan werd verdacht een dergelijk strafbaar feit te hebben gepleegd.

54 Gelet op het voorgaande dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/1 15 in die zin moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk volgens welke een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander wordt geacht een gevaar voor de openbare orde te vormen in de zin van die bepaling, louter omdat hij wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld. (eigen onderlijning) "

In casu stelt verwerende partij dat er sprake is van een bedreiging voor de openbare orde omdat er een verstekvonnis voor weerspanning is, terwijl verzoeker slachtoffer is van politiegeweld.

Verzoeker verwijst opnieuw naar hetgeen hierover werd aangehaald in het eerste middel.

Er werd geen onderzoek gedaan om na te gaan of het gedrag van verzoeker een echte en actuele bedreiging uitmaakt van de openbare orde, zoals door de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt voorzien. Enkel verwijzen naar een verstekvonnis, zeker gelet op het systematisch gebruik van de politie van klachten wegens weerspanning om politiegeweld te verdoezelen, is niet voldoende om de toepassing van artikel 74/14, 3° te rechtvaardigen.

Daarenboven werd er geen rekening gehouden met de concrete context van het dossier.

De beslissing om geen termijn toe te kennen om het grondgebied te verlaten kan dan ook niet op artikel 74/14, §3, 3° Vr. W. gebaseerd worden.

Het vormt daarenboven een schending van het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissingen genomen zijn.

In casu geeft zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan deze beslissingen zijn genomen, zoals blijkt uit de motieven, weergegeven onder punt 1.1. respectievelijk 1.2.

De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de geschonden geachte rechtsnormen en -beginselen.

3.5. De verzoekende partij wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Het bestreden bevel steunt aldus op twee motieven die elk afzonderlijk het bevel kunnen schragen. De gemachtigde verwijst naar artikel 7, eerste lid, ten eerste en ten derde die respectievelijk steunen op het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Eén motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen, zodat het loutere feit dat het tweede motief niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

3.6. De verzoekende partij levert kritiek op de openbare orde-overwegingen in de bestreden beslissingen.

Daargelaten de vraag of de verwerende partij *in casu* in alle redelijkheid en op grond van de in de eerste bestreden beslissing opgenomen gegevens kon stellen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en aldus toepassing kon maken van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de eerste bestreden beslissing ook verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit motief wordt door de verzoekende partij niet betwist en volstaat op zich reeds om de eerste bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen, zodat de kritiek van de verzoekende partij slechts kritiek op een overmatig motief betreft en op zich geen afbreuk doet aan de wettigheid van de eerste bestreden beslissing.

3.7. Dezelfde redenering is van toepassing bij de motivering waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. In het bestreden bevel wordt dit immers verantwoord doordat er enerzijds een risico op onderduiken bestaat (zoals bedoeld in artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet) en de verzoekende partij anderzijds een bedreiging is voor de openbare orde (zoals bepaald in artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet). Daar de verzoekende partij geenszins de motieven van het bestreden bevel over het risico op onderduiken weerlegt, zoals blijkt uit hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.8., is haar kritiek op het feit dat de verwerende partij van mening is dat zij een bedreiging is voor de openbare orde niet dienstig. Het is immers gericht tegen een overmatig motief.

3.8. De verzoekende partij meent dat het risico op onderduiken er zeker niet is, dat zij al jarenlang in contact is met de politie over haar dossiers politiegeweld, dat zij bereikbaar is en op verhoren zonder probleem komt

opdagen, dat zij er geen belang bij heeft onder te duiken, dat het zo al moeilijk genoeg is om deze procedures te voeren, dat als zij zou verdwijnen, ze in de onderste schuif van het openbaar ministerie verdwijnen, dat zij wel degelijk meewerkt met de overheden, dat er geen enkele reden is om te denken dat zij zou onderduiken, dat het risico op onderduiken conform het proportionaliteitsbeginsel beoordeeld dient te worden en rekening houdend met alle elementen eigen aan het geval, zoals het feit dat zij slachtoffer is van ernstig politiegeweld en hiervoor twee strafprocedures lopend heeft waarin zij nauw samenwerkt met de Dienst Intern Toezicht van de politie.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat indien een risico op onderduiken kan worden vastgesteld, in toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, de verwerende partij bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten kan opteren voor de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat het risico op onderduiken afgeleid wordt (i) uit het feit dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, daar zij aan de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 juni 2024 heeft verklaard dat zij na haar passage in Oostenrijk in 2019 onmiddellijk naar België is teruggekeerd, dat zij sindsdien in tal van grootsteden zou hebben verbleven, onderhouden door haar familie, en steeds in illegaal verblijf, dat inderdaad uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, (ii) uit het feit dat zij niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden, daar zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert, alsook (iii) uit het feit dat zij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, daar zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 28 november 2021, dat zij niet het bewijs heeft geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Uit de voormelde motieven, die betrekking hebben op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, blijken de redenen waarom een risico op onderduiken kan worden vastgesteld. Door louter te stellen dat het risico er zeker niet is, dat zij er geen belang bij heeft onder te duiken en dat er geen enkele reden is om te denken dat zij zou onderduiken, slaagt de verzoekende partij er niet in om voornoemde, concrete motieven van het bestreden bevel te weerleggen of te ontkrachten.

De Raad wijst erop dat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet een lijst van objectieve criteria bevat voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelingen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van drie objectieve criteria, zoals die zijn voorzien in artikel 1, §2, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist niet dat er conform artikel 1, §2, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet een risico op onderduiken bestaat wanneer de vreemdeling *“na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag [heeft] ingediend, of (...) zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn [heeft] gedaan;”*, wanneer de vreemdeling *“niet meewerkt of (...) niet [heeft] meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;”* en wanneer de vreemdeling *“duidelijk [heeft] gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden : a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel (...)”*, noch dat zij aan de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 juni 2024 heeft verklaard dat zij na haar passage in Oostenrijk in 2019 onmiddellijk naar België is teruggekeerd, dat zij sindsdien in tal van grootsteden heeft verbleven, onderhouden door haar familie, en steeds in illegaal verblijf, dat inderdaad uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert en dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 28 november 2021, dat zij niet het bewijs heeft geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

De verzoekende partij stelt dat zij al jarenlang in contact staat met de politie over haar dossiers politiegeweld, dat zij bereikbaar is en op verhoren komt zonder probleem, dat zij er geen belang bij heeft onder te duiken, dat het zo al moeilijk genoeg is om deze procedures te voeren, dat als zij zou verdwijnen, ze in de onderste schuif van het openbaar ministerie verdwijnen, dat zij dus wel degelijk meewerkt met de overheden, dat zij slachtoffer is van ernstig politiegeweld en hiervoor twee strafprocedures lopende heeft, waarin zij nauw samenwerkt met de Dienst Intern Toezicht van de politie, maar weerlegt noch ontkracht hiermee de motieven van het bestreden bevel waarin wordt gesteld dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert, op grond waarvan wordt vastgesteld dat zij niet heeft meegewerkt met de overheden. Nog daargelaten de vraag of de Dienst Interne Zaken van politiezone Brussel Hoofdstad Elsene – met wie de verzoekende partij en haar advocaat contact hadden, zo blijkt uit de stukken die bij het verzoekschrift werden gevoegd – een overheid is “*die belast [is] (...) met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*”, doet het loutere gegeven dat zij op andere ogenblikken met de Dienst Interne Zaken heeft meegewerkt geen afbreuk aan de vaststelling dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert en aldus niet heeft meegewerkt met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verzoekende partij betwist verder niet dat zij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, daar zij aan de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 juni 2024 heeft verklaard dat zij na haar passage in Oostenrijk in 2019 onmiddellijk naar België is teruggekeerd, dat zij sindsdien in tal van grootsteden zou hebben verbleven, onderhouden door haar familie, en steeds in illegaal verblijf, dat inderdaad uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, noch dat zij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, daar zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 28 november 2021, dat zij niet het bewijs heeft geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Door louter te stellen dat het zo al moeilijk genoeg is om de procedures omtrent het (vermeende) politiegeweld te voeren, dat als zij zou verdwijnen, ze in de onderste schuif van het openbaar ministerie verdwijnen, toont de verzoekende partij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel was van de verwerende partij om op grond van artikel 1, §2, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat.

In het licht van de duidelijke bewoordingen van de wetgever in artikel 1, §2, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet, waaruit volgt dat de omstandigheid dat de betrokkene na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag heeft ingediend, of zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn heeft gedaan, wanneer betrokkene niet meewerkt of niet heeft meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of dat de betrokkene duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden, kan worden gehanteerd om een risico op onderduiken vast te stellen, blijkt verder niet dat het enkele gegeven dat *in casu* wordt vastgesteld dat hiervan sprake is, maakt dat er sprake is van een kennelijk onredelijk beslissing. Het betoog van de verzoekende partij dat zij jarenlang in contact is met de politie over haar dossiers politiegeweld, doet hier *in casu* ook niet anders over oordelen. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij met enige relevante omstandigheid eigen aan het geval ten onrechte geen rekening heeft gehouden of ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Zij toont niet aan dat het feit dat zij jarenlang in contact stond/staat met de politie over haar dossiers politiegeweld anders doet oordelen over het risico op onderduiken vastgesteld op grond van objectieve criteria. De Raad benadrukt hierbij nog dat de verwerende partij niet moet aantonen dat de verzoekende partij daadwerkelijk zal onderduiken maar enkel het onderduikrisico moet inschatten. De verzoekende partij toont dus niet aan dat het standpunt van de verwerende partij onwettig is, en verder brengt zij geen enkel concreet argument bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het, in het licht van zijn specifieke omstandigheden, niet zou volstaan om te motiveren waarom er een risico op onderduiken bestaat.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat er *in casu* een risico op onderduiken bestaat, daar de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag heeft ingediend, of haar verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn heeft gedaan, daar zij niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden en daar zij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, en aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

De verzoekende partij toont, gelet op wat voorafgaat, met haar betoog evenmin aan dat de verwerende partij de motiveringsplicht heeft geschonden door niet te motiveren waarom er geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend ondanks de haar gekende feiten, eigen aan de zaak. Zij toont niet aan dat omtrent bepaalde relevante elementen in het licht van de beoordeling over het risico op onderduiken ten onrechte niet werd gemotiveerd, noch dat de motieven geuit in de bestreden beslissing niet voldoende zouden zijn om het risico op onderduiken te kunnen staven.

3.9. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij de motiveringsplicht heeft geschonden door niet te motiveren waarom zij niet aan preventieve maatregelen in de zin van artikel 74/14, §2 van de Vreemdelingenwet werd onderworpen. Artikel 74/14, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt inderdaad dat, om het risico op onderduiken tijdens de termijn voor vrijwillig vertrek te vermijden, de betrokkene kan worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen, die in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) worden bepaald. Echter, het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om te beoordelen of zij gebruik maakt van de in artikel 110^{quater}decies van het Vreemdelingenbesluit opgenomen preventieve maatregelen om het risico op onderduiken tijdens de termijn die voor het vrijwillig vertrek is toegekend, te vermijden, dan wel afwijkt van de standaard termijn voor vrijwillig vertrek van dertig dagen door, zoals *in casu*, geen enkele termijn te verlenen op grond van het risico op onderduiken. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid op kennelijk onredelijke wijze heeft aangewend.

3.10. Het motief aangaande het risico op onderduiken blijft gelet op het voorafgaande dus onverminderd overeind en volstaat op zich om af te wijken van de standaardtermijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek.

Een schending van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, het proportionaliteitsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.11. De kritiek van de verzoekende partij die betrekking heeft op de motieven betreffende de openbare orde, betreft slechts een kritiek op overtollige motieven van de eerste bestreden beslissing en kan op zich geen afbreuk doen aan de wettigheid van de eerste bestreden beslissing. De kritiek van de verzoekende partij op de openbare orde-motieven wordt dan ook enkel onderzocht in zoverre deze kritiek gericht is tegen het bestreden inreisverbod.

3.12. De verzoekende partij betoogt dat het bestreden inreisverbod gebaseerd is op het verstekvonnis van de correctionele rechtbank van Namen, waarbij zij werd veroordeeld omwille van weerspannigheid.

De Raad wijst er vooreerst op dat de openbare orde-overwegingen niet hebben geleid tot een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van *“een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, daar aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De verzoekende partij betwist niet dat haar op grond van voornoemd artikel en voornoemde motivering een inreisverbod kan worden opgelegd. De openbare orde-overwegingen vormen een verantwoording voor het feit dat werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zodat het betoog van de verzoekende partij uitsluitend in het licht van de motieven over de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod dient te worden bekeken.

3.13. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

3.14. Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod geldt voor de duur van drie jaar. De redenen voor voormelde duur van het inreisverbod worden uiteengezet als volgt:

“Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 05.06.2024. Tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken op 07.06.2024 heeft betrokkene verklaard de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht niet te willen invullen op aanraden van zijn advocaat. Hij stelt het document voor te leggen aan deze laatste op maandag 10.06.2024, desgevallend in te vullen en over te maken aan de griffie. Dit is op heden niet gebeurd. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. De administratie weet dus niet of betrokkene gezondheidsproblemen heeft die hem zouden beletten te reizen, of hij een terugkeer naar zijn land van oorsprong vreest, of hij in België een vaste relatie heeft, minderjarige kinderen en/of andere familieleden. Wat zijn gezondheidstoestand betreft heeft betrokkene aan de terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken op 07.06.2024 gezegd dat hij ingevolge het ondergaan politiegeweld (in het vonnis van 14.09.2023 is er sprake van een feit, betrokkene spreekt van twee feiten) nog steeds fysische en cognitieve problemen heeft. Betrokkene staft zijn verklaringen echter niet aan de hand van medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. De documenten die zijn advocaat zou binnenbrengen op maandag 10.06.2024 werden tot nu niet binnengebracht bij de strafinstelling. Bovendien brengt betrokkene geen enkel bewijs dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn terug te keren naar zijn land van oorsprong ten einde er de nodige medische zorgen te krijgen en/of er te wachten op de afhandeling van de hele medische procedure in België gezien betrokkene geen recht heeft op verblijf op het grondgebied. In tegendeel. Betrokkene weigert terug te keren naar Tunesië daar hij eerst de afwikkeling van de twee geweldsplegingen jegens hem in België wil afwachten. Daarnaast wil hij ook eerst de nodige medische verzorging krijgen die de Belgische Staat (de politie) hem verschuldigd is. Deze argumenten behoren echter tot de privésfeer. Een schending van de artikelen 3 & 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden is dus niet aannemelijk. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanningheid zonder wapens, met geweld of bedreigingen en onwettig verblijf, feiten waarvoor hij op 14.09.2023 door de correctionele rechtbank van Namen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 maanden + 1 maand. Uit het vonnis blijkt dat de politie van Namen op 28.02.2023 werd geroepen door het medisch personeel van een ambulance ten einde in te grijpen om een dronken dakloze op het Wiertzplein veilig te stellen.

Indien de controle in het begin rustig verloopt komt daar snel verandering wanneer betrokkene zijn geduld verliest en verbaal en fysisch agressief en bedreigend tekeer gaat tegenover politie-inspecteur P.F.. Eenmaal in de politiewagen verliest hij zijn evenwicht en valt hij voorover. Wanneer politie-inspecteur P.F. hem wil helpen begint hij te stampen. Bij het verlaten van het voertuig blijkt dat betrokkene uit de mond bloedt en twee tanden gedeeltelijk mist. Betrokkene weerlegt de feiten: na een avondje uit met vrienden voelt hij zich onwel en belt voor een ambulance. Eenmaal ter plaatse weigert het medisch personeel hem te helpen. Ingevolge deze weigering vraagt betrokkene de politie om hulp. Eenmaal ter plaatse begint de politie-inspecteur hem onmiddellijk te slaan en ingevolge een vuistslag verliest hij twee tanden. Er zijn geen camerabeelden beschikbaar met betrekking tot voornoemde feiten.

De feiten zijn zeer ernstig. Beklaagde kon ingevolge zijn dronkenschap zijn driften niet onder controle houden en zijn handelingen wijzen op een bijzonder sterk verminderd normbesef en antisociale persoonlijkheidskenmerken. Daden van weerspanningheid met of zonder geweld en bedreigingen tegenover de openbare macht hebben een ernstige aantasting van de persoonlijke integriteit van de ordehandhavers tot gevolg. Deze feiten wijzen op een gebrek aan respect voor de fysische en psychische integriteit van anderen in hoofde van beklagde. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Nopens het opleggen van een termijn van drie jaar heeft de verwerende partij duidelijk aangegeven waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd. Nu de verzoekende partij niet getwijfeld heeft de openbare orde te

schaden is volgens de verwerende partij een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole en van het handhaven van de openbare orde.

3.15. De verzoekende partij stelt dat zij zich helemaal niet schuldig heeft gemaakt aan weerspanning, dat zij juist slachtoffer was van politiegeweld, dat de politie al haar voortanden uitsloeg, waarbij zij ook een schedelfractuur opliep, dat het tweede politiegeweld er wellicht is gekomen omdat de agenten hebben gezien dat zij al klacht had neergelegd tegen hun collega-agenten in Brussel, dat het dus om een represaille gaat, dat zij vermoedt dat de politieagenten hebben gezien dat zij een klacht heeft ingediend tegen hun collega's en haar daarom op de slagen hebben getrakteerd, dat zij op dat moment een niercrisis had, dat zij een malaise heeft gedaan in Namen, dat zij niet dronken was maar een niercrisis had, dat achteraf operatief nierstenen bij haar werden verwijderd, dat zij in Namen was en op straat een niercrisis krijgt, dat zij een ambulance belt, maar dat deze haar weigert mee te nemen, aangezien zij geen papieren heeft, dat zij wel een attest dringende medische hulp heeft, maar de situatie niet aan de ambulanciers krijgt uitgelegd, dat zij vervolgens de politie belt, dat de politie arriveert en haar papieren doorneemt, dat daartussen de klacht zit tegen de politie in het kader van het eerste geweldsfeit, dat de agenten van houding veranderen, de ambulance wegsturen en haar in elkaar slagen, dat zij niet weet wat te doen en de politie belt, die haar vervolgens een zeer stevige rammeling geeft met het verlies van vier voortanden en een schedelfractuur als gevolg, dat zij zonder verblijfsrecht zeer kwetsbaar is voor dubbele victimisatie, dat dit is wat er gebeurde bij de tweede geweldsfeiten, dat zij zelf hulp vroeg aan de politie omdat zij een niercrisis had, dat de politie in haar rugzak keek en het proces-verbaal zag van klachtneerlegging tegen een collega, dat zij vervolgens zeer hardhandig werd aangepakt.

De Raad merkt op dat uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Namen van 14 september 2023, (administratief dossier, stuk nr. 37) waarnaar in het bestreden inreisverbod wordt verwezen en dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de rechtbank met de door de verzoekende partij geschetste versie van de feiten uitdrukkelijk rekening heeft gehouden doch heeft besloten dat hij de feiten van weerspanning in hoofde van de verzoekende partij voldoende bewezen acht. Door nogmaals haar versie van de feiten toe te lichten, toont de verzoekende partij niet aan waarom de verwerende partij zich niet mag baseren op voornoemd vonnis waarin rekening werd gehouden met haar versie van de feiten, doch waarin de correctionele rechtbank besluit dat hij de feiten van weerspanning bewezen acht.

Waar de verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing hierover staat: *“Eenmaal in de politiewagen verliest hij zijn evenwicht en valt hij voorover.”*, dat dit totaal ongeloofwaardig is, dat de politie arrestanten moet vastmaken met een veiligheidsgordel, dat het ook onmogelijk is om al de voortanden te verliezen en een schedelfractuur te hebben na een val in een wagen, dat in de bestreden beslissing staat dat zij een politieagent gestampt zou hebben, dat het totaal ongeloofwaardig is om in dat geval enkel voor weerspanning en niet voor slagen en verwondingen veroordeeld te worden, zeker nu het bij verstek was, dat een verstekprocedure een eenzijdige procedure is, dat de procedure enkel gebaseerd is op de verklaringen van de politieagenten, die zich zelfs geen burgerlijke partij hebben gesteld, dat aangezien zij een man zonder papieren is, zij een gemakkelijk slachtoffer is, dat zij de vraag stelt wie haar zal geloven of verdedigen, dat haar niet de mogelijkheid werd gegeven om zich te verdedigen, maar een verstekvonnis werd genomen dat enkel en alleen was gebaseerd op de verklaringen van de politieagenten die haar tanden uitgeslagen hadden, dat ook de straf opvallend laag is, dat er aan haar een straf wordt gegeven die niet uitvoerbaar is, dat zulke straffen immers niet worden uitgevoerd, dat dat minstens bizar te noemen is, gelet op de aangevoerde ernst van de feiten, dat het dan ook waarschijnlijk is dat ook de strafrechter weet dat dit allemaal verzonnen is maar er bij gebrek aan haar verdediging wel een veroordeling moest komen en dat zij beroep aantekende tegen dit vonnis, wijst de Raad er nogmaals op dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het vonnis van de correctionele rechtbank van Namen van 14 september 2023 en de daarin gemaakte vaststellingen. Met haar betoog levert de verzoekende partij in wezen kritiek op het vonnis van de correctionele rechtbank van Namen van 14 september 2023, dat niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. De verzoekende partij stelt dat zij beroep aantekende tegen dit vonnis maar beperkt zich tot een loutere bewering die met geen enkel objectief stuk wordt gestaafd. De Raad herhaalt dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, uit voornoemd vonnis blijkt dat de correctionele rechtbank van Namen uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met de door haar geschetste versie van de feiten doch heeft besloten dat hij de feiten van weerspanning in hoofde van de verzoekende partij voldoende bewezen acht. Uit niets blijkt dat *“ook de strafrechter weet dat dit allemaal verzonnen is”* maar dat er bij gebrek aan haar verdediging wel een veroordeling moest komen. Door nogmaals haar versie van de feiten toe te lichten, in vraag te stellen wie haar zal geloven of verdedigen en te stellen dat de straf opvallend laag is, toont de verzoekende partij niet aan waarom de verwerende partij zich niet mag baseren op voornoemd vonnis waarin rekening werd gehouden met haar versie van de feiten, doch waarin de correctionele rechtbank besluit dat hij de feiten van weerspanning bewezen acht, om in de tweede bestreden beslissing te besluiten dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft de openbare orde te schaden.

Ook met het algemeen betoog dat de politie liegt om zich in te dekken en om op voorhand de klager van politiegeweld te discrediteren, dat dit een wel vaker gebruikte strategie is, dat het Europees Hof voor de

Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) deze strategie heeft vastgesteld, in verschillende zaken van politiegeweld waarbij de politie het slachtoffer onterecht gaat vervolgen voor weerspanningheid, dat in België talrijke bronnen, waaronder het Comité P, het orgaan dat verantwoordelijk is voor het toezicht op het politieoptreden, het verband hebben kunnen vaststellen tussen het opstellen van processen-verbaal wegens weerspanningheid en politiegeweld, dat dit ook hier gebeurde, dat weerspanningheid zich zeer goed leent voor deze strategie van de politie om het slachtoffer van politiegeweld te discrediteren omdat het een misdrijf tegen een politieagent is, dat op grond van een simpele verklaring van een politieagent, een slachtoffer van een politieagent vervolgd kan worden, dat weerspanningheid eenvoudigweg wordt gedefinieerd als *"geweld met verzet"* en daarom nauwelijks geobjectiveerd is, dat de vervolging van politieagenten dan weer een heel erg traag proces is, dat door de politie zelf wordt uitgevoerd, zodat het slachtoffer eerst zal veroordeeld worden en pas veel later de schuld van de politieagenten wordt onderzocht, dat in verschillende zaken valse rapporten van weerspanningheid werden ontdekt om gewelddadig of ongepast gedrag van politieagenten in te dekken, dat zij verwijst naar de Amicus Curiae van de Ligue des Droits de l'Homme in de zaak Boutafala tegen België, waarbij België werd veroordeeld omwille van politiegeweld, dat de mensenrechtenliga hierin in eerste instantie stelt dat slachtoffers van politiegeweld het erg moeilijk hebben om hun rechten te doen gelden, dat voor politieagenten een waar strafrechtelijk gunstregime geldt en het onderzoek, dat het parket jarenlang laat aanslepen, in de meeste gevallen nooit tot vervolgingen zal leiden, zelfs niet in ernstige gevallen, dat de Liga het heeft over een quasi-straffeloosheid voor politiegeweld in België, dat de Ligue een gans hoofdstuk wijdt aan *"III. Le lien indissociable entre la violence policière et les accusations de rébellion"* of vertaald *"Het onlosmakelijke verband tussen politiegeweld en beschuldigingen van weerspanningheid"*, dat de mensenrechtenorganisatie dus een onlosmakelijk verband ziet tussen beschuldigingen van weerspanningheid en politiegeweld, dat dit nauwe verband ook werd erkend door zowel het VN-Mensenrechtencomité als het VN-Comité tegen foltering, die aanbevelen dat één enkel gerechtelijk orgaan het politiegeweld én de weerspanningheid tegelijk behandelt, dat deze vereiste in België ook wordt geformuleerd door de Délégué général aux droits de l'enfant, dat een Franse antropoloog de instrumentalisatie van vervolging voor weerspanningheid in zijn studie beschreef als volgt: *"lorsque les brutalités des policiers en venaient, malgré ces obstacles rédhibitoires, à faire l'objet d'une plainte ou d'une mention dans un procès-verbal, ou bien, plus souvent, lorsque les forces de l'ordre pouvaient raisonnablement prévoir qu'il en serait ainsi - car en la matière l'anticipation était fondamentale - la riposte la plus efficace était l'accusation d'outrage ou de rébellion contre personne dépositaire de l'autorité publique. Dans ces cas, les fonctionnaires passaient d'auteurs à victimes de violences. Les éventuelles traces laissées sur les corps des individus interpellés et souvent certifiées par le médecin n'étaient plus alors que les marques de l'action légitime d'un policier se défendant en même temps qu'il tentait de contrôler et d'arrêter le contrevenant"*, dat in België talrijke bronnen aantonen dat mensen die klagen over politiegeweld in een aanzienlijk aantal gevallen zelf het voorwerp zijn van beschuldigingen of vervolgingen wegens weerspanningheid, dat in 2007 het Permanent Comité van Toezicht op de Politie (Comité P) opmerkte: *"Incidenten [van onrechtmatig gebruik van geweld] resulteren meestal in beschuldigingen van weerspanningheid die erop gericht zijn het gebruikte geweld te rechtvaardigen. Wanneer de hiërarchie en de afdelingen of personen die belast zijn met de interne controlefunctie hier zichtbaar tevreden over zijn, zal deze mentaliteit waarschijnlijk een invloed hebben op de houding van politieagenten die zich inspannen om correct te handelen"*, dat de Amicus Curiae van de Ligue des Droits Humains verwijst naar een evaluatierapport van 2016 van UNIA, dat het bijna systematische verband dat in België bestaat tussen politiegeweld en de vervolging van slachtoffers wegens weerspanningheid bevestigt, dat vele andere bronnen en voorbeelden, rechtspraak en verslagen van organisaties worden aangehaald, dat het systematisch neerleggen van een klacht voor weerspanningheid tegen een slachtoffer van politiegeweld daarmee bewezen is en dat dit exact is wat er *in casu* is gebeurd, toont de verzoekende partij evenmin aan waarom de verwerende partij zich niet mag baseren op voornoemd vonnis van de correctionele rechtbank van Namen van 14 september 2023 waarin, het weze herhaald, rekening werd gehouden met haar versie van de feiten, met name dat zij slachtoffer meent te zijn van politiegeweld, doch waarin de correctionele rechtbank besluit dat hij de feiten van weerspanningheid bewezen acht. Het feit dat er een verband zou bestaan tussen het opstellen van processen-verbaal wegens weerspanningheid en politiegeweld doet geen afbreuk aan de vaststelling dat *in casu* de correctionele rechtbank heeft gesteld dat hij de feiten van weerspanningheid bewezen acht. Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij met haar betoog geenszins aannemelijk maakt dat het systematisch neerleggen van een klacht voor weerspanningheid tegen een slachtoffer van politiegeweld bewezen is, noch minder dat het zou gaan om een systematische veroordeling voor weerspanningheid van slachtoffers van politiegeweld.

De Raad acht het niet onredelijk van de verwerende partij om uit de vaststelling dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan weerspanningheid zonder wapens, met geweld of bedreigingen en onwettig verblijf, feiten waarvoor zij op 14 september 2023 door de correctionele rechtbank van Namen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie maanden + één maand, dat de feiten zeer ernstig zijn, dat de verzoekende partij ingevolge haar dronkenschap haar driften niet onder controle kon houden en haar handelingen op een bijzonder sterk verminderd normbesef en antisociale persoonlijkheidskenmerken wijzen, dat daden van weerspanningheid met of zonder geweld en bedreigingen tegenover de openbare macht een

ernstige aantasting van de persoonlijke integriteit van de ordehandhavers tot gevolg hebben, dat deze feiten wijzen op een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen in hoofde van de beklagde, dat deze feiten bovendien een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving veroorzaken, dat personen die dergelijke feiten plegen om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid impliceren, te besluiten dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

Het betoog van de verzoekende partij dat zij werd gearresteerd, niet wetende dat er een verstekvonnis werd genomen tegen haar, dat dit merkwaardig is, nu zij gekend is bij het parket als slachtoffer in twee dossiers van politiegeweld, en hierin bijgestaan wordt door haar advocate, dat zij totaal ten onrechte in de gevangenis verbleef, doet geen afbreuk aan voornoemde motieven, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij stelt dat de tweede bestreden beslissing geen rekening houdt met de twee klachten omwille van ernstig politiegeweld ten opzichte van haar, gaat zij eraan voorbij dat in het bestreden inreisverbod wordt gesteld dat zij weigert terug te keren naar Tunesië daar zij eerst de afwikkeling van de twee geweldsplegingen jegens haar in België wil afwachten, dat deze argumenten echter behoren tot de privésfeer. Zij toont niet aan op welke wijze de verwerende partij verder alsnog gehouden was rekening te houden met haar twee klachten omwille van ernstig politiegeweld. Volledigheidshalve herhaalt de Raad dat uit de motieven van de bestreden beslissing en uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Namen van 14 september 2023, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij over het laatste (vermeende) ernstig politiegeweld tegen haar.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij slachtoffer werd van twee ernstige misdrijven tegen haar persoon, dat de eerste feiten plaatsvonden op 3 juli 2021, dat er een voetbalmatch had plaatsgevonden en er daarna kleine schermutselingen waren ontstaan in het centrum van Brussel, dat zij, die daar niets mee te maken had, op de Anspachlaan in Brussel liep, waar zij plots langs achter werd aangevallen door politieagenten, dat ze haar op haar hoofd, rug, been en arm sloegen, dat zij werd meegenomen naar het commissariaat, in bewusteloze toestand, dat zij bij het ontwaken in paniek en verward was, dat zij was opgesloten in een politiecel, dat zij uiteindelijk door andere politieagenten op de stoep voor de spoeddienst van het Sint-Jansziekenhuis te Brussel werd gedropt en in dit verband enkele krantenartikelen bij haar verzoekschrift voegt, merkt de Raad op dat de verzoekende partij geenszins toelicht op welke wijze de verwerende partij gehouden was met deze 'eerste feiten' rekening te houden bij de bepaling van de duurtijd van het bestreden inreisverbod. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog louter wenst te wijzen op de medische problemen die hierdoor ontstaan zijn, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.21.

3.16. De verzoekende partij betoogt dat niet voldoende werd onderzocht welke waarde het verstekvonnis had en welk gevolg zij hieraan gegeven heeft, zodat het vermoeden van onschuld werd geschonden, dat geen rekening werd gehouden met hangende procedures waarin zij zich moet verdedigen voor de rechtbank maar ook waarin zij haar rechten als slachtoffer moet doen gelden.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij geen enkel stuk aanbrengt waaruit kan afgeleid worden dat zij beroep aantekende tegen het verstekvonnis van de correctionele rechtbank van Namen van 14 september 2023. Zelfs indien dit beroep werd ingediend, leidt het feit dat een veroordeling nog geen definitief karakter heeft niet automatisch tot de conclusie dat een bestuur geen rekening mag houden met het bestaan van het verstekvonnis en hiernaar niet kan verwijzen ter staving van de vaststelling in het bestreden inreisverbod dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft de openbare orde te schaden. De Raad wijst erop dat het vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die (nog) niet tot een (definitieve) strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Het enkele gegeven dat de verzoekende partij beweert verzet te hebben aangetekend tegen het verstekvonnis van de correctionele rechtbank van Namen van 14 september 2023 maakt op zich nog niet dat de verwerende partij niet reeds kon verwijzen naar de feiten waarvan sprake en op basis hiervan binnen haar bevoegdheid de volgens haar noodzakelijke maatregelen kon nemen, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk. Dit geldt des te meer nu in uit het verstekvonnis van de correctionele rechtbank van Namen van 14 september 2023, waarnaar in het bestreden inreisverbod wordt verwezen, blijkt dat de rechtbank eveneens rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij geschetste versie van de feiten (waarin zij stelt het slachtoffer te zijn van politiegeweld), doch heeft geoordeeld dat hij de feiten van weerspanning in hoofde van de verzoekende partij bewezen acht.

In het bestreden inreisverbod wordt, het weze herhaald, gesteld dat de verzoekende partij weigert terug te keren naar Tunesië daar zij eerst de afwikkeling van de twee geweldsplegingen jegens haar in België wil afwachten, dat deze argumenten echter behoren tot de privésfeer. De verzoekende partij toont niet aan op

welke wijze de verwerende partij verder gehouden was rekening te houden met de hangende procedures waarin zij haar rechten als slachtoffer moet doen gelden.

Een schending van het vermoeden van onschuld blijkt niet.

3.17. De verzoekende partij stelt dat voornoemde elementen hadden kunnen aantonen dat zij geen dreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt en bijgevolg tot een andere beslissing hadden moeten leiden, dat er niet voldoende feitenvinding werd gedaan door de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor onterecht werd gesteld dat zij een gevaar zou betekenen voor de openbare orde, maar gaat er met haar betoog aan voorbij dat bij de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod de vaststelling in rekening wordt genomen dat zij niet getwijfeld heeft de openbare orde te schaden. Haar betoog dat zij thans geen dreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt of dat ten onrechte werd gesteld dat zij een gevaar voor de openbare orde zou betekenen is in die zin dan ook niet dienstig.

Bovendien maakt de verzoekende partij, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat onterecht gesteld werd dat personen die daden van weerspannigheid plegen tegenover de openbare macht een groot gevaar voor de openbare veiligheid impliceren daar dit een ernstige aantasting van de persoonlijke integriteit van de ordehandhavers tot gevolg heeft en wijst op een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen. Evenmin toont zij, gelet op wat voorafgaat, aan dat zij had kunnen aantonen dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar met het oog op het handhaven van de openbare orde, niet correct of kennelijk onredelijk is.

3.18. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er geen sprake is van een schending van de openbare orde. Zij toont niet aan dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze in het bestreden inreisverbod heeft gesteld dat zij niet getwijfeld heeft de openbare orde te schaden en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

3.19. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.20. De verzoekende partij toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aan dat zij een familie- en gezinsleven in België onderhoudt of minderjarige kinderen heeft waarmee de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.21. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissingen niet voldoende rekening houden met haar medische en psychologische problemen, dat zij omwille van de mishandelingen door de Belgische staat nu nood heeft aan psychologische en medische verzorging, dat zij in behandeling is bij een psychologe, dat zij reeds drie operaties onderging als gevolg van de slagen en verwondingen en nog steeds medische zorgen nodig heeft, dat zij wellicht nog lange tijd last zal hebben van de slagen en verwondingen, zowel psychisch als fysiek, dat omwille van de problemen, het voor haar niet mogelijk is om (zwaar) werk te verrichten, dat zij om deze reden in het land van herkomst de noodzakelijke medische kosten niet zal kunnen betalen, dat de Belgische politie ervoor zorgde dat zij arbeidsongeschikt is en verzorging nodig heeft, dat zij in het land van herkomst dus niet kan werken om deze verzorging te kunnen betalen, dat het ook oneerlijk zou zijn om haar te laten betalen voor de medische kosten veroorzaakt door de Belgische staat, dat zij deze elementen kort heeft verteld maar dat er haar niet de mogelijkheid werd gegeven om bewijzen bij te brengen, dat zij nochtans over deze bewijzen beschikt, dat zij zich in de gevangenis bevond en zich de vraag stelt hoe zij deze bewijzen had moeten bijbrengen, dat zij niet begrepen heeft wat de bedoeling was van het onderhoud met de Dienst Vreemdelingenzaken in de gevangenis, dat zij in paniek en in de war was en dat dit ook blijkt uit hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken heeft neergeschreven over het onderhoud.

De verzoekende partij betoogt verder dat zij slachtoffer werd van zeer ernstig politiegeweld, dat zij slachtoffer werd van ernstig politiegeweld in 2021 en opnieuw in 2023, dat zij sindsdien zware medische problemen heeft, dat tijdens de eerste gratis aanval van de politie, waarvoor zij klacht neerlegde, zij zwaar werd geslagen op haar hoofd en haar arm werd gebroken, dat zij verder blauwe plekken had op het ganse lichaam en leed aan geheugenverlies na de feiten, dat zij door de politie op de stoep voor de spoedafdeling van het Sint-Jansziekenhuis in Brussel werd afgezet (waarna de politiewagen snel wegreed), waar zij verzorging kreeg, dat zij tot op vandaag getraumatiseerd is, hoofdpijnen en concentratieproblemen heeft, dat zij zich niet op straat durft begeven en slecht slaapt, dat zij naar België kwam omdat zij hoopte hier werk te vinden en zo papieren te kunnen krijgen, dat omwille van de agressie waar zij slachtoffer van werd, alles echter moeilijk is geworden en het onmogelijk is om de verblijfsprocedures te begrijpen, dat zij angstig en depressief is, dat zij in februari 2023 opnieuw slachtoffer werd van politiegeweld, dat verschillende politieagenten haar slagen

hebben toegediend, waardoor haar vier voortanden gebroken zijn en zij een schedelfractuur en nierproblemen heeft, dat zij sindsdien al werd geopereerd aan de tanden en nieren, dat zij op dit moment aan het revalideren is, dat de eerste feiten plaatsvonden op 3 juli 2021, dat haar pols gebroken was en zij onmiddellijk werd geopereerd, dat zij verwondingen had aan het aangezicht en op de romp, dat zij aan het linkerbeen geopereerd werd als gevolg van de slagen door de politie, dat zij nog steeds last heeft van geheugenverlies en PTSS, dat zij allicht ten zeerste getraumatiseerd is door het politiegeweld op 28 februari 2023, dat zij achteraf nierstenen bleek te hebben en hiervoor werd geopereerd, dat de politie haar een zeer stevige rammeling gaf, met het verlies van vier voortanden en een schedelfractuur als gevolg.

Zij voegt bij haar verzoekschrift medische stukken *“die aantonen dat (zij) (...) ernstige medische en psychische problemen heeft”*.

Betreffende haar gezondheidstoestand wordt in de bestreden beslissingen gemotiveerd als volgt:

“Wat zijn gezondheidstoestand betreft heeft betrokkene aan de terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken op 07.06.2024 gezegd dat hij ingevolge het ondergane politiegeweld (in het vonnis van 14.09.2023 is er sprake van een feit, betrokkene spreekt van twee feiten) nog steeds fysische en cognitieve problemen heeft. Betrokkene staft zijn verklaringen echter niet aan de hand van medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. De documenten die zijn advocate zou binnenbrengen op maandag 10.06.2024 werden tot nu niet binnengebracht bij de strafinstelling. Bovendien brengt betrokkene geen enkel bewijs dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn terug te keren naar zijn land van oorsprong ten einde er de nodige medische zorgen te krijgen en/of er te wachten op de afhandeling van de hele medische procedure in België gezien betrokkene geen recht heeft op verblijf op het grondgebied. In tegendeel. Betrokkene weigert terug te keren naar Tunesië daar hij eerst de afwikkeling van de twee geweldspiegelingen jegens hem in België wil afwachten. Daarnaast wil hij ook eerst de nodige medische verzorging krijgen die de Belgische Staat (de politie) hem verschuldigd is. Deze argumenten behoren echter tot de privésfeer. Een schending van de artikelen 3 & 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden is dus niet aannemelijk.”

Uit de motieven van het bestreden bevel blijkt dat de verzoekende partij op 7 juni 2024 een gesprek had met een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. In de interne e-mail van de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken van 7 juni 2024, die zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier, stuk nr. 43) en die weerslag geeft van het gesprek, wordt gesteld: *“Een consult met de advocaat zou aanstaande maandag plaatsvinden. De advocaat zou tegen dan ook alle medische stukken verzamelen en voorleggen (info van betrokkene).”* In de bestreden beslissingen wordt hierover gemotiveerd dat de documenten die de advocate van de verzoekende partij zou binnenbrengen op maandag 10 juni 2024 tot nu niet werden binnengebracht bij de strafinstelling. Het betoog van de verzoekende partij dat zij deze (medische) elementen kort heeft verteld maar dat er haar niet de mogelijkheid werd gegeven om bewijzen bij te brengen, dat zij nochtans over deze bewijzen beschikt, dat zij zich in de gevangenis bevond en zich de vraag stelt hoe zij deze bewijzen had moeten bijbrengen, is dan ook niet ernstig. Het loutere gegeven dat zij, zoals zij aanvoert, niet begrepen zou hebben wat de bedoeling was van het onderhoud met de Dienst Vreemdelingenzaken in de gevangenis, dat zij in paniek en in de war was, dat dit ook blijkt uit hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken heeft neergeschreven over het onderhoud, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat de documenten die haar advocate - volgens haar verklaring - op 10 juni 2024 zou binnenbrengen tot nu niet werden binnengebracht bij de strafinstelling. De Raad wijst er nog op dat de verzoekende partij bezwaarlijk lijkt te kunnen voorhouden dat zij niet begrepen zou hebben wat de bedoeling was van het onderhoud met de Dienst Vreemdelingenzaken en al zeker niet dat zij in die mate in paniek en in de war was dat zij niet zou beseft hebben dat zij haar verklaringen omtrent de medische problemen diende te staven, nu, zo blijkt uit de e-mail van de terugkeerbegeleider, de verzoekende partij zelf heeft aangegeven dat haar advocate alle medische stukken zou verzamelen en voorleggen. De Raad verwijst ook naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 3.31.

Verder merkt de Raad op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift slechts haar gezondheidsprobleem toelicht en staft, doch nalaat te verduidelijken, nog minder aan te tonen, op welke wijze de verwijderingsmaatregel en het inreisverbod gevolgen kunnen hebben voor voornoemde gezondheidstoestand derwijze dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden. Zij stelt weliswaar dat omwille van de problemen, het voor haar niet mogelijk is om (zwaar) werk te verrichten, dat zij om deze reden in het land van herkomst de noodzakelijke medische kosten niet zal kunnen betalen, dat de Belgische politie ervoor zorgde dat zij arbeidsongeschikt is en verzorging nodig heeft, dat zij in het land van herkomst dus niet kan werken om deze verzorging te kunnen betalen, doch uit de door haar voorgelegde medische stukken blijkt niet dat zij thans nog arbeidsongeschikt is. De verzoekende partij toont niet aan dat indien zij nog medische zorgen nodig heeft deze voor haar niet beschikbaar en (financieel) toegankelijk zijn in het land van herkomst. De verzoekende partij toont niet aan dat door de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten gevolge waarvan zij het grondgebied dient te verlaten, haar gezondheidstoestand

in het gedrang komt. De verzoekende partij stelt niet – nog minder toont zij aan – dat zij omwille van haar gezondheidstoestand niet zouden kunnen reizen en haalt voorts geen omstandigheden aan die zouden kunnen wijzen op de onmogelijkheid of moeilijkheid tot het verkrijgen van de behandeling en opvolging in Tunesië, indien die nodig zou zijn, waardoor de verwerende partij gehouden zou zijn geweest hiermee rekening te houden en hieromtrent te motiveren. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een gezondheidsproblematiek die het nemen van een bevel en een inreisverbod kan verhinderen en waarmee de verwerende partij alsdan rekening had moeten houden en over had moeten motiveren.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat het ook oneerlijk zou zijn om haar te laten betalen voor de medische kosten veroorzaakt door de Belgische staat, merkt de Raad op dat thans niet vaststaat dat de medische problemen van de verzoekende partij door de Belgische staat zijn veroorzaakt. De verzoekende partij toont niet aan dat indien dit alsnog het geval blijkt, zij haar medische kosten niet vanuit Tunesië kan verhalen op de Belgische staat. De verwerende partij heeft hieromtrent overigens gemotiveerd *“Daarnaast wil hij ook eerst de nodige medische verzorging krijgen die de Belgische Staat (de politie) hem verschuldigd is. Deze argumenten behoren echter tot de privésfeer.”* Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zijn.

3.22. *In casu* blijkt niet dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of over bepaalde relevante elementen ten onrechte niet of niet correct werd gemotiveerd door de verwerende partij, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

3.23. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.24. De verzoekende partij stelt dat zij ten stelligste betwist dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan weerspanning, dat zij integendeel het slachtoffer is van zeer ernstig politiegeweld, dat zij beroep aantekende tegen het vonnis van de correctionele rechtbank van Namen van 14 september 2023, dat het uiteraard van belang is dat zij zich kan verdedigen in deze zaak, waarin haar verdediging diametraal ingaat tegen de beweringen van de politie, dat de verwerende partij op de hoogte is van haar fundamentele betwisting van dit vonnis, dat de bestreden beslissingen dan ook een schending vormen van artikel 6 van het EVRM, dat indien zij het grondgebied verlaat, zij immers niet zal kunnen deelnemen aan het lopend strafrechtelijk onderzoek, het strafrechtelijk proces en de burgerlijke kwesties ten gevolge hiervan, dat zij verwijst naar de bestaande rechtspraak omtrent gelijkaardige gevallen, dat het hof van beroep van Luik in een arrest van 27 oktober 2017 zo stelde dat de uitzetting van een persoon die getuige is een strafrechtelijk onderzoek dat nog lopende is, in strijd zou zijn met de principes van het recht op eerlijk proces, dat ook de Raad zich over de invloed van een lopend strafrechtelijk onderzoek heeft uitgesproken, dat de Raad zo in een arrest van 17 december 2009 de beslissing van de Dienst vreemdelingenzaken aangaande een 9bis-aanvraag vernietigde omdat er geen rekening werd gehouden met de eerbiediging van het gezinsleven in het kader van een lopend onderzoek: *“met name het feit dat de echtgenoot van verzoekster een straf uitzit in de gevangenis te Brugge en dat in het kader van het bewaren van de gezinseenheid het voor verzoekster volstrekt onmogelijk is om de aanvraag in haar thuisland Marokko in te dienen.”*, dat zij haar psychische en fysieke gezondheid verloor als gevolg van politiegeweld in België en ten onrechte werd veroordeeld na een valse klacht van de daders, dat het evident duidelijk is dat zij er elk belang bij heeft om in België te blijven om de agressors te vervolgen en zichzelf te verdedigen, dat het dan ook manifest disproportioneel is om van haar te eisen terug te keren naar Tunesië, dat zij wenst dat gerechtigheid geschiedt en in België wil blijven om het gerechtelijk onderzoek af te wachten, dat dit allicht nodig is zodat haar versie ten volle kan onderzocht worden, dat zij wenst mee te werken aan het onderzoek en wilt dat de daders gestraft worden en dat haar schade vergoed wordt, dat dit maar kan als zij in België blijft. Zij stelt tevens dat zij geregeld wordt opgeroepen door de politie om hen op de hoogte te houden van de medische problemen die zij aan deze feiten overhoudt, om personen te herkennen en om te antwoorden op vragen, die lopende het onderzoek gerezen zijn.

3.25. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad er vooreerst op dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in Grote Kamer heeft gesteld. Het EHRM heeft zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest Mamatkulov en Askarov t. Turkije van 4 februari 2005 of de zaak Hussain t. Roemenië van 14 februari 2008 (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98). Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt (overweging B. 24.1) (zie ook: GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009,

overweging B. 3.5.) en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd (RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

3.26. De Raad merkt op dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij beroep aantekende tegen het vonnis van de correctionele rechtbank van Namen van 14 september 2023

Indien alsnog wordt aangenomen dat de verzoekende partij effectief beroep aantekende tegen voornoemd vonnis, wijst de Raad op wat volgt.

Uit het enkele feit dat de verwerende partij de *in casu* bestreden beslissingen nam, kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partij het recht op een eerlijk proces zoals bepaald in artikel 6 van het EVRM wordt ontzegd noch dat haar rechten van verdediging worden geschonden.

De verzoekende partij kan zich immers, wat de strafprocedure betreft, laten vertegenwoordigen door een advocaat. De verzoekende partij toont niet aan dat haar persoonlijke verschijning voor de rechtbank noodzakelijk of vereist is. Evenmin toont zij aan dat zij zich niet door haar advocaat kan laten vertegenwoordigen of dat daardoor de effectiviteit van de procedure teloorgaat en zij minder slaagkansen zal kennen. Bovendien toont zij met de inleiding van onderhavige procedure aan dat zij bij machte is een advocaat te contacteren die haar kan bijstaan in de zaak voor de correctionele rechtbank.

De verzoekende partij kan zich bovendien, waar zij thans alsnog aangeeft dat zij er elk belang bij heeft om zichzelf te verdedigen, tot de verwerende partij richten met het oog op de afgifte van een vrijgeleide die haar moet toelaten naar België te komen om proceshandelingen bij te wonen. Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet verleent de verzoekende partij immers de mogelijkheid om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen, dat haar werd opgelegd voor de duur van drie jaar.

Hetzelfde kan gesteld worden voor de klachten die zij heeft ingediend omwille van politiegeweld jegens haar en haar betoog dat zij geregeld wordt opgeroepen door de politie om hen op de hoogte te houden van de medische problemen die zij aan deze feiten overhoudt, om personen te herkennen en om te antwoorden op vragen, die lopende het onderzoek gerezen zijn.

Daar waar de verzoekende partij voorhoudt dat indien zij het grondgebied verlaat, zij niet zal kunnen deelnemen aan het lopend strafrechtelijk onderzoek, het strafrechtelijk proces en de burgerlijke kwesties ten gevolge hiervan, dat zij er elk belang bij heeft om in België te blijven om de agressors te vervolgen en zichzelf te verdedigen en dat het manifest disproportioneel is om van haar te eisen terug te keren naar Tunesië, dat zij wenst dat gerechtigheid geschiedt en in België wil blijven om het gerechtelijk onderzoek af te wachten, dat dit allicht nodig is zodat haar versie ten volle kan onderzocht worden, dat zij wenst mee te werken aan het onderzoek en wilt dat de daders gestraft worden en dat haar schade vergoed wordt, dat dit maar kan als zij in België blijft, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij zich kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat waarvan mag worden verwacht dat hij bij machte is haar belangen naar behoren te verdedigen. De verzoekende partij kan zich tevens beroepen op het bepaalde in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt in die zin niet concreet aannemelijk dat zij er elk belang bij heeft in België te blijven. Evenmin toont zij aan dat het manifest disproportioneel is om van haar te eisen terug te keren naar Tunesië. De Raad merkt in dit verband nog op dat uit de bepalingen van artikel 6 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling die een procedure in België wenst te voeren niet is onderworpen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Deze verdragsbepaling kan geenszins worden aangewend als een soort vrijgeleide om zonder enige verblijfstitel in een land te verblijven.

Waar de verzoekende partij in dit verband nog verwijst naar een arrest van het hof van beroep te Luik van 27 oktober 2017 en naar een arrest van de Raad van 17 december 2009, moet erop gewezen worden dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Bovendien verzuimt de verzoekende partij om aan te tonen dat de situatie van de persoon op wie de door haar genoemde arresten betrekking hebben dermate gelijkaardig zijn met haar geval dat eenzelfde uitspraak zich zou opdringen.

De verzoekende partij wijst op richtlijn 2012/29/EU en stelt dat deze richtlijn in haar negende overweging bepaalt: *"Slachtoffers van strafbare feiten moeten worden beschermd tegen secundaire en herhaalde victimisatie, tegen intimidatie en tegen vergelding, passende ondersteuning krijgen om hun herstel te bevorderen en voldoende toegang tot de rechter krijgen."* en ook: *"De lidstaten moeten de nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat de in deze richtlijn opgenomen rechten niet afhangen van de verblijfsstatus van het slachtoffer op hun grondgebied of van diens burgerschap of nationaliteit."* en in overweging 34: *"Gerechtigheid kan niet daadwerkelijk worden bereikt als het slachtoffer niet de kans krijgt om de omstandigheden van het strafbare feit uit te leggen en bewijzen aan te voeren op een manier die voor de bevoegde autoriteiten begrijpelijk is. Voorts is het belangrijk ervoor te zorgen dat het slachtoffer op een respectvolle manier wordt behandeld en hem in staat te stellen toegang te hebben tot zijn rechten. Daarom*

moet hij tijdens ondervragingen en om hem in staat te stellen actief aan de terechtzitting deel te nemen, kosteloos door een folk worden bijgestaan, overeenkomstig de rol van het slachtoffer in het toepasselijke strafrechtstelsel.", dat richtlijn 2012/29/EU in het eerste artikel vraagt dat de lidstaten de rechten van slachtoffers *"op niet-discriminerende wijze toegepast, mede wat hun verblijfsstatus betreft."*, dat zij dus dezelfde rechten dient te hebben als iemand die wel een verblijfsstatus heeft, dat dit wil zeggen dat zij bij het onderzoek en de rechtszaak aanwezig moet kunnen zijn, dat de bestreden beslissingen in strijd zijn met deze bepaling, dat de bestreden beslissing geen, minstens niet voldoende rekening houdt met haar status als slachtoffer.

De Raad herhaalt dat uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij, indien zij, zoals zij stelt, bij het onderzoek en de rechtszaak aanwezig moet zijn, zich tot de verwerende partij kan richten met het oog op de afgifte van een vrijgeleide die haar moet toelaten naar België te komen om proceshandelingen bij te wonen. Nog daargelaten de vraag of richtlijn 2012/29/EU rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde, maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen in strijd zijn met de bepalingen van richtlijn 2012/29/EU of dat de bestreden beslissingen onvoldoende rekening houden met haar status van (vermeend) slachtoffer. De Raad merkt in dit verband ook op dat de verzoekende partij ook voor het nemen van de bestreden beslissingen niet over verblijfsrecht beschikte. Voorts wijst de Raad erop dat uit de richtlijn 2012/29/EU niet blijkt dat de verwerende partij de verzoekende partij op het grondgebied dient te gedogen omwille van het feit dat zij beweert het slachtoffer te zijn van politiegeweld en hierover een klacht heeft ingediend. Ook de wil van de verzoekende partij om deel te nemen aan een eventuele strafprocedure tegen de betrokken politieagenten schept geen rechten met betrekking tot haar verblijfsstatus (overweging 10 van de richtlijn 2012/29/EU).

3.27. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij, zoals zij in haar verzoekschrift stelt, in België moet blijven om haar rechten als slachtoffer te kunnen uitoefenen en om zich nuttig te kunnen verdedigen in haar beroepsprocedure tegen het verstekvonnis dat haar geheel ten onrechte veroordeelt wegens weerspanningheid.

3.28. Een schending van artikel 1 van richtlijn 2012/29/EU – waarin de doelstellingen van deze richtlijn uiteengezet worden – blijkt niet. Evenmin wordt een schending van artikel 6 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3.29. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissingen werden genomen zonder dat zij effectief gehoord werd, terwijl de beslissing haar duidelijk benadeelt en zij elementen had kunnen aanbrengen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, dat omwille van het haar niet effectief horen, de verwerende partij niet de feiten heeft verzameld die nodig zijn om zorgvuldig en geïnformeerd een beslissing te nemen, dat integendeel, de bestreden beslissingen werden gebaseerd op onvolledige feitenvinding, waardoor er niet of minstens niet voldoende rekening werd gehouden met haar rechten, alsook met haar medische en psychologische problemen. De verzoekende partij stelt dat zij niet effectief werd gehoord, dat zij onterecht in de gevangenis werd opgesloten, dat zij niet begreep waarom, dat zij ook niet begreep wat haar gevraagd werd tijdens het onderhoud met de terugkeerbegeleider, dat zij in paniek was en niets heeft kunnen verklaren, dat zij wel heeft verklaard een advocate te hebben en die te willen contacteren, dat er echter niets werd ondernomen om dit te faciliteren, dat zij uiteindelijk haar advocate heeft gebeld maar zelfs niet kon vertellen waar zij was of waarom, dat zij dezelfde dag nog werd vrijgelaten met de bestreden beslissingen, dat dit geen effectieve uitoefening van het hoorrecht is, dat er haar geen enkele kans werd gegeven de nuttige elementen naar voor te brengen en deze met stukken te staven, dat zij niet begreep wat er aan de hand was en zich de vraag stelt hoe zij dit bovendien zou moeten organiseren vanuit de gevangenis, dat enkel als haar de mogelijkheid was gegeven om te begrijpen wat er van haar werd verwacht en haar de mogelijkheid werd gegeven de nodige stavingstukken bij te brengen, zij effectief zou zijn gehoord geweest. De verzoekende partij wijst op de verplichting om correct te horen en stelt dat zij verschillende elementen had willen invoeren die mogelijk tot een andere beslissing hadden kunnen leiden – gezien er geen gebonden bevoegdheid is van de verwerende partij – met name *"strafrechtelijke elementen"*, *"twee klachten omwille van ernstig politiegeweld ten opzichte van (haar) (...) "*, haar *"medische en psychologische problemen"* en de *"beroepsprocedure in (haar) (...) strafzaak"*, dat zij op het moment van het gesprek met de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken nog geen kennis had genomen van het vonnis van de correctionele rechtbank van Namen waarbij zij werd veroordeeld omwille van weerspanningheid, dat zij hierover dan ook niets nuttigs kon verklaren, dat intussen haar advocate het verstekvonnis heeft opgevraagd bij de correctionele rechtbank van Namen en er beroep tegen heeft aangetekend, dat mocht zij effectief gehoord zijn, zij deze feiten had kunnen toelichten, dat zij echter niet effectief werd gehoord, dat het is aangetoond dat zij niet effectief in de mogelijkheid gesteld werd elementen naar voor te brengen omtrent de strafzaak, haar medische en psychologische problemen en de behandelingen hiervoor, dat het ook duidelijk is dat deze elementen tot andere beslissingen hadden kunnen leiden, zowel wat het bevel om het grondgebied te verlaten als wat het inreisverbod betreft.

3.30. In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat de verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Europese Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Het recht om te worden gehoord waarborgt aldus dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Ook betreffende de aangevoerde schending van het principe "*audi alteram partem*" benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissingen leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissingen niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissingen. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen leiden.

3.31. Nog daargelaten de vraag of de verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat zij niet "*effectief*" en "*correct*" werd gehoord, merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissingen. De verzoekende partij wijst weliswaar op strafrechtelijke elementen, twee klachten omwille van ernstig politiegeweld ten opzichte van haar, haar medische en psychologische problemen en de beroepsprocedure in haar strafzaak, doch toont, gelet op hetgeen over deze elementen uiteengezet wordt in de punten 3.15., 3.16., 3.21. en 3.26., niet aan dat dit het nemen van de bestreden beslissingen had kunnen beïnvloeden.

In dit kader – en heel specifiek in het kader van het kenbaar maken van medische en psychische problemen en het voorleggen van bewijsstukken hiervoor – wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet betwist dat zij op 7 juni 2024 gehoord werd door een terugkeerbegeleider, noch betwist dat zij verklaarde de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht niet te willen invullen. Uit een e-mail van de terugkeerbegeleider van 7 juni 2024, die een weerslag bevat van het gesprek met de verzoekende partij, blijkt onder meer wat volgt: "*Hij zou in het verleden in België verwikkeld zijn geweest in twee 'vechtpartijen' met de politie, waarbij hij tweemaal het slachtoffer is geweest van politiegeweld. Hij zou daar ook meerdere aantoonbare verwondingen aan hebben overgehouden, alsook cognitieve problemen. Deze zaken zouden reeds geruime tijd door zijn advocaat worden bestudeerd, en in dat opzicht wenst betrokkene voorlopig niet meer informatie aan ons te verstrekken. Hij kreeg vanuit de griffie reeds een formulier hoorrecht voorgelegd, echter zijn advocaat heeft hem aangeraden niets in te vullen noch te ondertekenen vooraleer ze elkaar hebben gezien.*"

Een consult met de advocaat zou aanstaande maandag plaatsvinden. De advocaat zou tegen dan ook alle medische stukken verzamelen en voorleggen (info van betrokkene). Betrokkene stelt tijdens het consult met zijn advocaat ook het formulier hoorrecht te zullen voorleggen. (...) Betrokkene stelt verder heden nog niet te kunnen terugkeren naar Tunesië daar hij eerst de afwikkeling van de twee geweldsplegingen jegens hem wil afwachten. Daarnaast wil hij ook eerst de nodige medische verzorging krijgen die de Belgische Staat (de politie) hem verschuldigd is. Betrokkene vulde geen enkel document in, wenste ook niets te tekenen. Indien hij aanstaande maandag het hoorrecht besluit in te vullen zal hij dit aan de griffie bezorgen." Hieruit blijkt dat de verzoekende partij zelf aangaf dat maandag, zijnde 10 juni 2024, haar advocaat de medische stukken zou overleggen alsook dat, indien zij besluit dit in te vullen, die dag het hoorrecht aan de griffie zal bezorgd worden. Betreffende haar gezondheidstoestand heeft de verwerende partij er dan ook, het weze herhaald, terecht op gewezen dat de verzoekende partij haar beweringen niet staft met medische attesten, dat de documenten die haar advocate zou binnenbrengen op maandag 10 juni 2024 tot nu toe (ogenblik van de bestreden beslissing is 11 juni 2024) niet werden binnengebracht bij de strafinstelling.

Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij niet gevolgd worden dat zij niet effectief werd gehoord, dat zij ook niet begreep wat haar gevraagd werd tijdens het onderhoud met de terugkeerbegeleider, dat zij in paniek was en niets heeft kunnen verklaren, dat zij wel heeft verklaard een advocate te hebben en die te willen contacteren, dat er echter niets werd ondernomen om dit te faciliteren, dat zij uiteindelijk haar advocate heeft gebeld maar zelfs niet kon vertellen waar zij was of waarom, dat zij dezelfde dag nog werd vrijgelaten met de bestreden beslissingen, dat dit geen effectieve uitoefening van het hoorrecht is, dat er haar geen enkele kans werd gegeven de nuttige elementen naar voor te brengen en deze met stukken te staven, dat zij niet begreep wat er aan de hand was en zich de vraag stelt hoe zij dit bovendien zou moeten organiseren vanuit de gevangenis, dat enkel als haar de mogelijkheid was gegeven om te begrijpen wat er van haar werd verwacht en haar de mogelijkheid werd gegeven de nodige stavingstukken bij te brengen, zij effectief zou zijn gehoord geweest. De Raad verduidelijkt dat de verzoekende partij zelf aangaf dat zij een consult had met haar advocate de maandag volgend op het gehoor, dat zij het formulier hoorrecht zou voorleggen aan de advocate op dat moment alsook dat haar advocate tegen dan alle medische stukken zou verzamelen en voorleggen. Nu zij reeds een afspraak had met haar advocate, en de bestreden beslissingen niet werden genomen voor deze datum, blijkt ook niet waarom de verwerende partij nog iets diende te ondernemen om een contact met haar advocate te faciliteren. De Raad wijst er ook nog op dat het argument dat zij dezelfde dag als het gehoor, met name op 7 juni 2024, werd vrijgelaten met de bestreden beslissingen, feitelijke grondslag mist, nu de bestreden beslissingen pas genomen werden op 11 juni 2024.

Het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat zij onterecht werd opgesloten in de gevangenis en haar loutere bewering dat zij niet begreep waarom, werpt geen ander licht op voormelde vaststellingen, minstens licht de verzoekende partij niet toe waarom het feit dat zij niet begreep waarom zij in de gevangenis verbleef er toe zou leiden dat zij, door de terugkeerbegeleider in het kader van haar verblijfsstatus, niet correct of effectief gehoord werd.

3.32. Een schending van het hoorrecht of van het beginsel "*audi alteram partem*" wordt niet aangetoond.

3.33. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VEHEYDEN

N. VERMANDER